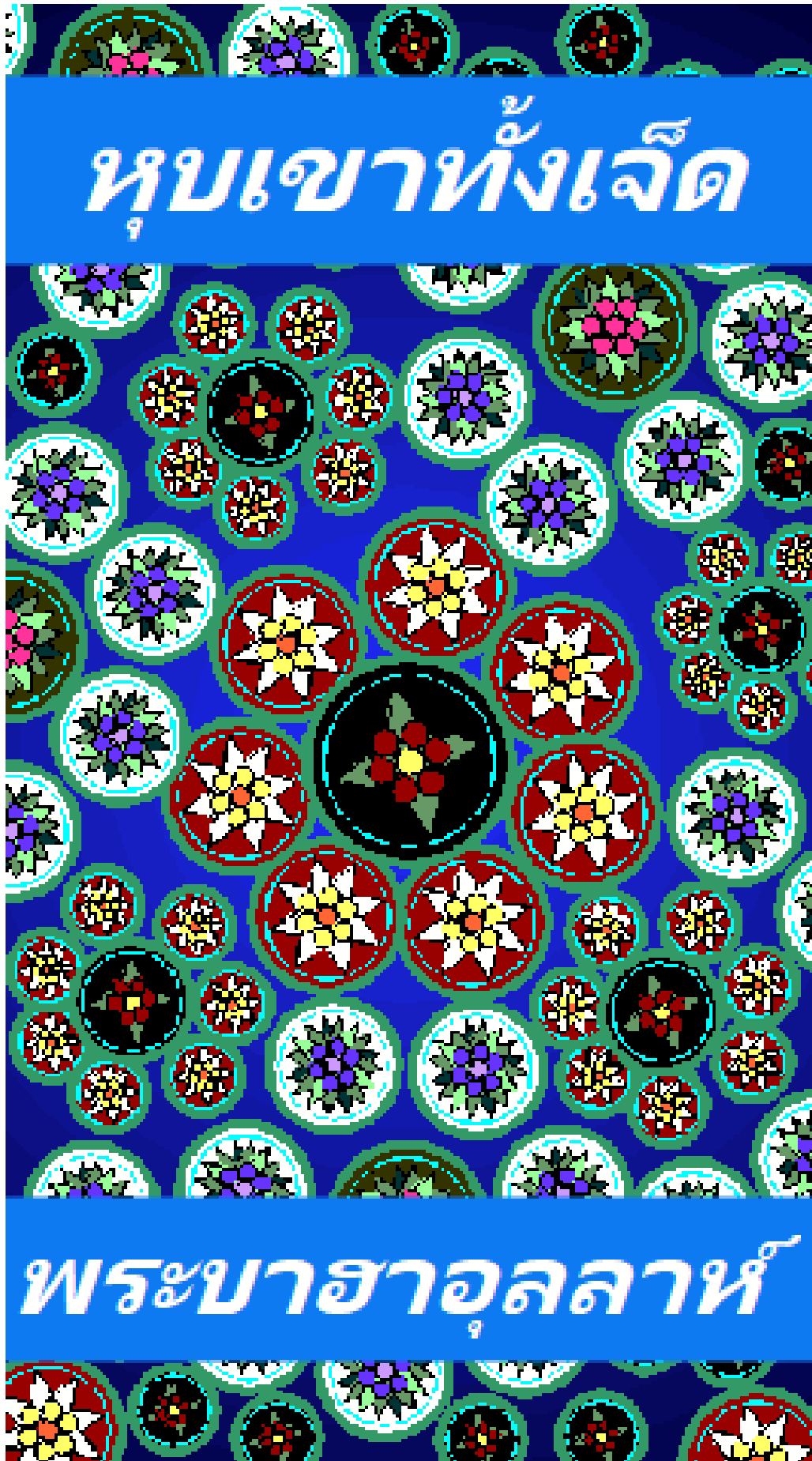

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

หน้าปก [Cover]

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

หุบเขาทั้งเจ็ด

โดย

พระบาฮาอุลลาห์

[The Seven Valleys
by Bahá'u'lláh]

เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย

[International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

[Seven Valleys in English](#)

[Preface in English](#)

ฉบับแปลอย่างไม่เป็นทางการ (พฤษภาคม 2562)
[Provisional Translation (May 2019)]

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

สารบัญ [Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
สารบัญ [Contents]	3
คำนำ [Preface].....	4
หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช [The Seven Valleys]	8

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์ [The Seven Valleys]

คำนำ [Preface]

พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตไว้ในสารถึงบุตรชายของบุคคลที่มีสมญานามสุนัขป่าว่า “ครั้งหนึ่งเรากล่าวเป็นภาษาของผู้ออกกฏ ส่วนอีกครั้งหนึ่งนั้นเรากล่าวในแนวของผู้เสาะแสวงหาความจริงและผู้เข้าถึงรหัสยภาวะ”¹ บทความฉบับนี้รวบรวมพระธรรมศาสน์ที่ได้คัดมาจากที่ทรงเปิดเผยเป็นภาษาที่ใช้กับรหัสยภาวะ บางบทเป็นที่รู้จักกันแล้วอย่างกว้างขวาง ส่วนบทอื่นๆ ได้พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษรวมกันไว้ ณ ที่นี้เป็นครั้งแรก

แม้ว่าส่วนใหญ่ของพระธรรมที่ได้รวบรวมมานี้ได้รับการเปิดเผยในช่วงที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทับอยู่ที่ประเทศอิรักช่วงปี พ.ศ. 2396-2406 (ค.ศ. 1853-1863) พระธรรมที่พระองค์ทรงลิขิตเป็นบทกวีบทแรกในคุก ซียา-ซาล ที่มีชื่อว่า “รัส-เซ-อามา” ในปี พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1852) เป็นธรรมลิขิตไม่กี่บทที่ทรงเปิดเผยในประเทศเปอร์เซียซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของพระองค์ในลักษณะเป็นบทกวี พระบาฮาอุลลาห์ทรงเล่าว่า “ช่วงที่เรานอนอยู่ในคุกที่กรุงเตหะราน แม้ว่าน้ำหนักของโซ่ที่กดทับแผลซึ่งก่อให้เกิดความระคายเคืองและอากาศที่มีกลิ่นเหม็นจะทำให้ไม่ค่อยได้หลับ แต่ในช่วงที่หลับๆ ตื่นๆ นั้นเองที่เราารู้สึกว่ามีบางสิ่งไหลบ่าจากกลางกระหม่อมลงมาที่หน้าอก เสมือนดังสายน้ำอันเขียวกรากที่โถมจากยอดเขาสูงสู่มินดิน ทำให้อวัยวะทุกส่วนในร่างกายของเราอุ่นเป็นไฟ ณ ขณะนั้นเองที่ลิ้นของเราท่องสิ่งที่ไม่มิมนุษย์คนใดสามารถทนฟังได้”² ประสบการณ์นี้ที่ทรงแสดงไว้ในพระธรรมบทกวีรัส-เซ-อามา อาจจะไม่สามารถถอดความเป็นภาษาอื่นออกมาได้ทั้งหมด ฉบับที่แปลแล้วนี้เป็นเพียงความพยายามเริ่มแรกที่จะเล่าให้เห็นพลังอำนาจและประเด็นที่มีความหมายอย่างยิ่งเหล่านี้

ในช่วงสองปีที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทับอยู่ที่ประเทศอิรัก พระองค์ทรงเสด็จไปยังเทือกเขาเคอร์ดิสถานเพื่อทรงประทับอยู่อย่างสันโดษ ไกลห่างจากบรรดาผู้ที่ประสงค์ร้ายและความไม่ลงรอยที่ยังความหายนะเสื่อมโทรมแก่ชุมชนบาบีสตานิคนในกรุงแบกแดด เสียงเล่าลือของบรรดาผู้ที่พบเห็นพระองค์ประทับอยู่ที่สุเลมานิเยห์ดึงดูดความสนใจของเหล่านักการศึกษาทางด้านศาสนาและบรรดาผู้ที่บรรลุลุณานที่เข้าถึงภาวะความจริงในแถบภูมิภาคนั้น ในจำนวนนี้มีผู้นำนิกายซูฟีคนสำคัญหลายคนที่ออกตามหาพระผู้ที่ทรงจาริกในรูปพระธรรมาแต่ทรงไว้ซึ่งพระอัจฉริยภาพ

¹ หนังสือ สารถึงลูกสุนัขป่า Epistle to the Son of the Wolf (trans. Shoghi Effendi, Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1988), p. 15.

² หนังสือ สารถึงลูกสุนัขป่า Epistle to the Son of the Wolf, p. 22.

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

ทางด้านพระปรีชาญาณสูงอย่างที่มีใครเทียบพระองค์ได้ ท่านศาสนิกบาลโซกิ เอฟเฟนติ เขียนไว้ว่า “ การที่พวกเขาได้เสวนากับพระบาฮาอุลลาห์และได้รับพระธรรมสาสน์จากพระองค์ทำให้พวกเขาได้รับการเปิดตาสู่ทัศนนะแนวใหม่ๆ ได้รับการไขความสับสนงุนงงที่ก่อความใจ ทั้งยังได้รับการเปิดเผยความหมายลึกๆ ในพระธรรมบทของบรรดาอรรณาจารย์ เหล่านักกวีและนักเทววิทยาที่ยังคลุมเครือในขณะนั้นให้เป็นที่กระจ่างแจ้ง ..... พระอับดุลบาฮาทรงยืนยันไว้อย่างเปิดเผยว่า “ในไม่ช้า เคอดิสถานก็ถูกดึงดูดด้วยความรักของพระองค์ ในช่วงเวลานี้พระบาฮาอุลลาห์ทรงครองพระองค์อย่างยากจน ฉลองพระองค์ของพระองค์ดูอึดอัดและขัดสน ทรงเสวยพระกระยาหารแบบพื้นๆ อย่างที่คนยากจนทั่วไปรับประทานแต่บรรยากาศแห่งความสง่าผ่าเผยล้อมรอบพระองค์ดูประหนึ่งดวงตะวันยามเที่ยงวัน พระองค์ทรงเป็นที่เคารพรักในทุกแห่งหนที่ทรงเสด็จ” ³

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงเสด็จนิวัตนครแบกแดด บรรดาผู้ที่มีความนิยมชมชอบพระองค์ก็โดยเสด็จกลับมากับพระองค์ด้วย บรรดาผู้นำศาสนาในนครแบกแดดที่รู้สึกประหลาดใจที่เห็นบรรดาผู้นำนิกายซูฟีมาชุมนุมกันเพื่อเข้าเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์ต่างเริ่มหาทางเข้าเฝ้าพระองค์—แล้วพวกเขาก็ติดตรึงใจในพระองค์ ความเคารพที่พวกเขามีต่อพระบาฮาอุลลาห์กลับดึงดูดนักกวี บรรดาผู้ที่บรรลุลุณานที่เข้าถึงภาวะความจริง ตลอดจนข้าราชการ ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องระบือยิ่งขึ้นไปอีก

ช่วงเวลานีเองที่ท่านศาสนิกบาล โซกิ เอฟเฟนติ เขียนให้เราเห็นภาพเกี่ยวกับ “ การเพิ่มขยายจำนวนพระธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ทางด้านขอบข่ายและปริมาณในระดับมหัพวาร. พระองค์ทรงอธิบายว่าพระกวีวณะที่ไหลบ่าออกมาจากปลายปากกาอันเปรียบเสมือนดัง “สายฝนที่พร้งพรูลงมาอย่างไม่ขาดสาย” ในช่วงหลายปีดังกล่าว ไม่ว่าจะป็นในรูปแบบของพระธรรมสาร พระราชดำรัสแนะนำ อรรถกถา บทแปล. ศาสนนิพนธ์ คำทำนาย บทสวดมนต์อธิษฐาน บทกวีนิพนธ์หรือสาสน์เฉพาะเรื่อง. ทำให้เกิดมีชีวิตชีวาใหม่กับทั้งยังช่วยปฏิรูปชุมชนบาปีศาสนิกชนนับเป็นช่วงเวลาที่เกิดดอกออกผลมากจนกล่าวได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้ว พระวณะที่ไม่ได้รับการบันทึกหรือลิขิตด้วยพระองค์เองในวันและคืนเดียวนั้นมีความยาวเท่ากับพระคัมภีร์กุรอาน “ ส่วนพระวณะที่พระองค์ทรงให้เขียนตามหรือที่ทรงลิขิตด้วยพระองค์เองนั้นก็ทรงคุณค่าอันโดดเด่นไม่น้อยกว่าทั้งทางด้านเนื้อหาและความหลากหลายในหัวข้อเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวโยงไปถึง” ⁴

ในช่วงดังกล่าวนี้หนึ่งในบรรดา “อัญมณีที่ผุดขึ้นมาจากคลื่นมหาสมุทรแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ก็คือ หุบเขาทั้งเจ็ด นับเป็น” ธรรมนิพนธ์ฉบับสำคัญที่สุดเกี่ยวกับความลึกลับทางความเชื่อในศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์” ซึ่ง

³ God Passes By (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 2018 printing), pp. 192–93.

⁴ God Passes By, p. 216.

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

“อรรถาธิบายเกี่ยวกับเจ็ดระดับขั้นตอนที่จิตวิญญาณของผู้แสวงหาจำเป็นจะต้องก้าวผ่านจนบรรลุวัตถุประสงค์ของความมีอยู่และการดำรงอยู่”⁵ พระบาฮาอุลลาห์ทรงอรรถาธิบายที่เมืองอัคคาในหลายปีต่อมาว่า

พระธรรมลิขิตฉบับนี้เปิดเผยเป็นภาษาที่ใช้กันตามปกติธรรมดาในช่วงเวลาก่อนการประกาศศาสนาของเราเนื่องจากเราได้รับจดหมายจากนักบวชท่านหนึ่งจากสภาอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของสำนักนิกายสุหนี่ประเทศอิรัก บัรุษท่านนี้เป็นทั้งนักปราชญ์และเป็นรหัสยิกผู้มีสัมพัทธ์พิเศษที่เข้าถึงภาวะความจริง พระธรรมลิขิตบทนี้จึงได้รับการเปิดเผยตามปัญญาที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่มีอยู่ในบุคคลทั่วไป อย่างไรก็ตามโดยแท้แล้ว ในยุคนี้ผู้ใดก็ตามที่เพ่งจิตไปยังพระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่ทรงสถิตอยู่สุดฟากฟ้า และยอมรับพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเที่ยงแท้องค์เดียวนั้นย่อมจะได้บรรลุถึงหุบเขาทั้งเจ็ดหรือได้เข้าถึงเจ็ดระดับขั้นดังที่กล่าวไว้⁶

เหมือนกับบทกวีของนักกวี อัทตา ในศตวรรษที่ยี่สิบผู้ซึ่งเขียนบทกวีไว้โดยมีชื่อว่าแมนเค อัด เค (การประชุมร่วมกันของฝูงนก) หุบเขาทั้งเจ็ดบรรยายการเดินทางตามหาพระผู้เป็นเจ้าในเจ็ดขั้นตอน แต่ทว่า การเดินทางแสวงหาในหุบเขาทั้งเจ็ดดำเนินในสภาวะแวดล้อมที่พระธรรมยุคใหม่ใกล้จะได้รับการเปิดเผยพร้อมกันกับการปรากฏให้เห็นองค์ของพระผู้ทรงเป็นที่รัก

พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงเน้นย้ำในพระศาสนธรรมหลายฉบับ รวมทั้งอีกสี่ฉบับที่นำมารวมอยู่ในชุดนี้ว่า ไม่สามารถสรุปการเดินทางเข้าถึงภาวะความจริงแบบตายตัวและไม่สามารถค้นหาพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นที่รักตามลำดับขั้นตอนต่อเนื่องอย่างเป็นรูปธรรมได้ หนังสือชุดนี้จบลงที่หุบเขาทั้งสี่ ซึ่งเป็นสารที่ทรงลิขิตถึงบรรดาชาวเคอติสสถานที่อุทิศตนและล้อมใสในพระองค์ แทนที่จะอรรถาธิบายเกี่ยวกับการพัฒนาก้าวตามลำดับขั้น หุบเขาทั้งสี่อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเส้นทางต่างๆ ที่จะเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าไว้อย่างละเอียด

คุณ มาซิเยห์ เกล และ คุณ อาลี-โกลี-คาน ผู้ซึ่งให้คำปรึกษา เป็นผู้แปลพระธรรมหุบเขาทั้งเจ็ดและหุบเขาทั้งสี่ที่พิมพ์ในปี พ.ศ. 2488 (ค.ศ. 1945) ซึ่งเป็นฉบับที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน แม้หลายฉบับที่แปลมาก่อนหน้านี้ล้วนแล้วแต่มีความสละสลวย มีเนื้อหาจูงใจ แต่เพื่อความกระฉ่างแจ้วและความถูกต้องจึงจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขในบางจุด

หวังว่าการพิมพ์พระธรรมชุดนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกซาบซึ้งต่อความสำคัญของพระธรรมลิขิตจากพระบาฮาอุลลาห์ และได้รับแรงดลใจ มีความกระตือรือร้นและ

⁵ God Passes By, pp. 217 and 220.

⁶ สารานุกรมที่ยังไม่ได้รับการแปล

หุบเขาหังเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

ความศรัทธาอันแรงกล้าในช่วยให้เสียงเรียกร้องจากพระผู้เป็นที่รักจากสรวงสวรรค์ที่ทรงตรัสไว้ว่า “ ตรงกันข้ามกับยุคในอดีตที่คนรักวิงวอนและค้นหาพระผู้เป็นที่รัก บัดนี้ กลับกลายเป็นว่าองค์พระผู้เป็นที่รักเองที่ทรงเรียกคนรักของพระองค์และเชิญชวนพวกเขาให้เข้ามาเข้าเฝ้าพระองค์” ให้ได้ยินโดยทั่วกัน ⁷

---

⁷ โดยพระบาฮาอุลลาห์: จากหนังสือรวบรวมพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ Gleanings CLI, Para 2

หุบเขาทั้งเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

[The Seven Valleys]

อรรถาธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับการเข้าถึงภวานในระดับที่จะนำบรรดาผู้ที่มีมุง
เดินทางได้ขึ้นไปสู่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงยิ่งใหญ่ พระผู้ทรงพระราชทานอภัยเสมอ

ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงเมตตากรุณา พระผู้ทรงปราณี

- 1 ขอความสรรเสริญจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงบันดาลให้มีความเป็นอยู่
จากความว่างเปล่า ทรงสลักความลับตามเกณฑ์ที่ทรงกำหนดไว้อย่างนิรันดร์ใน
แผ่นจารึกของมนุษย์ ทรงสอนพระวจนะจากคลังแห่งสวรรค์ที่เขาไม่เคยล่วงรู้มา
ก่อน ทรงประสาทพระคัมภีร์อันกระฉ่างแจ้วแก่บรรดาผู้ที่เชื่อและยอมรับ ทำให้
เขาเป็นประจักษ์พยานต่อการสร้างทุกสรรพสิ่งใหม่ทั้งหมดในกลียุคและในกาล
สมัยที่พึงพินาสนี้ ทรงบันดาลให้พวกเขาเป็นสิ่งที่ใหม่ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งปวง
จากยอดสุดแห่งความเป็นนิรันดร์ ทรงให้เขาจากที่เขาเปล่งด้วยน้ำเสียงสำเนียง
ใหม่อย่างน่าพิศวงนี้เป็นที่ได้ยินในสัการสถานอันล้ำเลิศ⁸ นี้ ว่า : ที่สุดแล้ว
คนทุกคนจะเป็นพยานแก่ตนเอง ด้วยตนเอง ต่อหน้าพระบัลลังก์แห่งการเปิดเผย
พระธรรมของพระผู้เป็นนายของเขาว่า ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่นใดนอกจาก
พระองค์ และทุกคนจะได้เข้าถึงยอดแห่งความเป็นจริงที่สูงที่สุดจนไม่คิดถึงใคร
อื่นนอกเหนือไปจากการได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงสถิตอยู่ในที่นั่น นี่คือการทัศนะ
อันงดงามซึ่งได้รับการฝากไว้ในแก่นแท้ของทุกสรรพสิ่ง ทั้งนี้เพราะ พระองค์
ขอความรุ่งโรจน์จงได้รับการสรรเสริญ ทรงความศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าจะเป็นที่ได้
เห็นหรือเป็นพยาน " ไม่มีใครได้ประจักษ์ในพระองค์ แต่พระองค์ทรงประจักษ์ใน
ทุกสิ่ง พระองค์คือพระผู้ทรงเจียบแหลม พระผู้ทรงล่วงรู้ในทุกสรรพสิ่ง"⁹
- 2 และข้าพเจ้าขอสรรเสริญและเฉลิมพระเกียรติทะเลแห่งแรกซึ่งแยกสาขาออกมา
จากมหาสมุทรแห่งสาร์ตอะที่มองไม่เห็น ขอสดุดีอรุณแรกที่เรืองมาจากขอบฟ้า
แห่งความเป็นหนึ่ง ขอสรรเสริญความรุ่งโรจน์ตะวันดวงแรกที่รุ่งขึ้นมาจากสรวง
สวรรค์แห่งความงามที่ไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีจุดสิ้นสุด ขอสดุดีเปลวเพลิงเปลวแรกที่
ถูกจุดในดวงประทีปอันเป็นนิรันดร์ที่จุดอยู่ในหีบเกษตราแห่งความเป็นเอกเทศ
ว่า : พระองค์ พระผู้ทรงได้รับการเฉลิมพระนามว่า "พระอาหมัด" ผู้ทรงสถิตใน
อาณาจักรของพระผู้ทรงสูงส่ง และพระ "โมฮัมหมัด" พระผู้ทรงสถิตในหมู่เทวัญ
ของบรรดาผู้เป็นที่รัก ตลอดจนพระ "มาห์มุด" พระผู้ทรงสถิตอยู่ในอาณา
บริเวณของบรรดาผู้มีความจริงใจ¹⁰ และในหัวใจของบรรดาผู้ที่รู้ "ไม่ว่าท่าน
จะวิงวอนต่อพระองค์ใด พระนามที่เรียกพระองค์นั้นๆ ล้วนทรงไว้ซึ่งความงดงาม

⁸ พระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าให้ปรากฏ

⁹ พระคัมภีร์กุรอาน 6:103.

¹⁰ อาหมัด โมฮัมหมัด และมาห์มุด เป็นชื่อของพระศาสดา มี
รากศัพท์มาจากคำกริยาซึ่งมีความหมายว่า "สรรเสริญ" หรือ
"สดุดี".

ที่สุด¹¹ วงศาคณาญาติตลอดจนวาลมิตร์ของพระองค์มีความสมบูรณ์พูนสุขตลอดไปทั้งยังมีสันติภาพชั่วนิรันดร์!

- 3 ภาคต่อ : เราตั้งใจฟังเสียงเพลงของนกในตึกลงแห่งความรอบรู้ที่ร้องอยู่บนกิ่งไม้แห่งการดำรงอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของท่าน และได้ยินนกพิราบแห่งความเชื่อมั่นกระซิบอยู่บนกิ่งก้านแห่งชุ่มไม้ในหัวใจของท่าน เราคิดว่า เราได้สุดความหอมหวานอันบริสุทธิ์จากอารมณ์แห่งความรักของท่านแล้ว และด้วยการอ่านจดหมายจากท่าน เราก็คงได้มาพบกับท่านจริงๆ นอกเหนือจากนี้ ที่สะดุดตาของเราคือการเอ่ยถึงการตายของท่านในพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตลอดจนการมีพระองค์ในการครองชีวิตของท่าน ได้ตระหนักถึงความรักที่ท่านมอบแก่บุคคลอันเป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า แต่พระผู้ซึ่งทรงเปิดเผยพระนามของพระองค์และแต่พระผู้ทรงเป็นแบบฉบับแห่งคุณลักษณะของพระองค์ ด้วยประการฉะนี้ เราจึงมุ่งหมายให้ท่านคุ้นเคยกับสัญลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์และโชติช่วงจากอาณาจักรแห่งความเกรียงไกรและรุ่งโรจน์เพื่อจะได้ดึงดูดให้ท่านเข้าสู่ราชสำนักอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ ที่ใกล้ชิดและงดงาม และชักนำท่านไปสู่สภาวะที่ท่านจะไม่เห็นสิ่งอื่นใดในสรรพสิ่งสร้างสรรค์นอกจากพระพักตร์อันเป็นที่สักการบูชาของพระผู้เป็นที่รัก และจะได้เห็นสิ่งสร้างสรรค์ทั้งหลายในยุคที่ไม่มีสิ่งใดเลยที่ควรค่าแก่การกล่าวถึง¹²
- 4 เกี่ยวกับเรื่องนี้ นกในตึกลงแห่งความเป็นเอกภาพขบร้องอยู่ในอุทยานแห่งพระธรรมนิพนธ์การบรรลุธรรมหรือการเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า¹³ พระองค์ทรงตรัสว่า " และจะมีธรรมลิขิตปรากฏบนแผ่นจารึกของหัวใจของท่าน บอกความเป็นนัยที่แฝงปริศนาเป็นบทกวีวิจนะ ว่า " จงมีความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้วพระองค์จะทรงพระราชทานความรู้ให้แก่ท่าน " : และแล้ววิหคแห่งวิญญานของท่านก็จะย้อนระลึกถึงถิ่นที่ลี้ภัยอันทรงความงดงามมาแต่โบราณกาล ทั้งยังจะโผบินด้วยปีกแห่งความเฝ้าปรารถนาที่จะได้อยู่ในสรรพสวรรค์แห่งพระบัญญัติว่า " จงเดินในหนทางแห่งจารีตขนบธรรมเนียมประเพณีนิยมของพระผู้เป็นนาย " และมีสวนเลือกผลไม้แห่งการมีส่วนร่วมในอุทยานแห่งพระวณะที่ " นอกเหนือจากนี้ มีการการเลี้ยงผลไม้ทุกชนิด " ¹⁴
- 5 โอ้ สหาย ชีวิตของเราเป็นพยาน ถ้าท่านได้ลิ้มรสผลไม้เหล่านี้จากพฤษชาติเขียวชอุ่มที่แตกหน่อออกมาจากผืนดินแห่งความเข้าใจอย่างแท้จริงแล้ว หน่อที่ที่แสงอันโชติช่วงสงรั้งสีมากระบบทระจกแห่งพระนามและคุณลักษณะของพระองค์ ความโหยหาก็จะเข้ายึดบังเหียนแห่งความอดทนและการหน่วงเหนี่ยว

¹¹ พระคัมภีร์กรอ่าน 17:110.

¹² พระคัมภีร์กรอ่าน 76:1.

¹³ แปลตามตัวอักษร มีความหมายว่า "ในอุทยานโอลซีเยห์" เลขอลซีเย-โอลซีเยห์ คือศาสนนิพนธ์เกี่ยวกับบรรพบุรุษ

เขียนโดย อับดุล-กาเดร์-กีลานี (มีชีวิตระหว่างปี พ.ศ 1620-1709 (ค.ศ 1077-1166)) ชื่อความในอัญประกาศอ้างอิงจากศาสนนิพนธ์ดังกล่าว

¹⁴ พระคัมภีร์กรอ่าน 2:282, 16:69.

หุบเขาหังเจ็ดโดยพระบาฮาอุลลาห์

จากมือของท่านและจะเขย่าให้จิตวิญญาณของท่านให้สับสนวุ่นวายด้วยความสว่างโชติช่วงของพระองค์ และดึงดูดท่านให้ออกมาจากบ้านที่สร้างด้วยซีฟูนสู่นิวาสสถานบนสวรรค์ที่สถิตในท่ามกลางความรอบรู้อันลึกลับสู่การเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้า และยกสถานะของท่านขึ้นสู่ระดับที่ท่านจะได้เห็นขึ้นไปในอากาศเสมือนดังเดินอยู่บนผืนดินและจะได้เดินหนึ่น้ำได้เหมือนกับที่ท่านเคลื่อนไหวบนแผ่นดิน ด้วยเหตุผลนี้ จึงขอให้ความมหัศจรรย์จงมีแต่เราและแก่ท่าน และแก่ใครก็ตามที่ได้ฝ่าฟันขึ้นไปบนสรวงสวรรค์แห่งความรู้ และแก่ผู้ที่มีหัวใจสดชื่นขึ้นด้วยสายลมแห่งความมั่นใจที่พัดมาจากเขบาแห่งพระผู้ทรงพระเมตตาต่อทุ่งหญ้าแห่งความเป็นอยู่ของเขา ขอสันติจงมีแต่ผู้ที่เดินตามคำแนะนำ! ¹⁵

- 6 และนอกจากนี้ : กล่าวกันว่า ระดับชั้นที่กำหนดไว้สำหรับคนเดินทางจากที่อยู่อาศัยบนดินสู่ปิตุภูมิในสรวงสวรรค์มีอยู่เจ็ดชั้นตอน บ้างก็เรียกชั้นตอนเหล่านี้ว่าหุบเขาหังเจ็ด บ้างก็ว่าเมืองหังเจ็ด ¹⁶ กล่าวกันว่าตราบโดที่คนเดินทางยังไม่ละจากตนเองและเดินทางตามระดับชั้นตอนนี้ เขาก็จะไม่มีวันได้ไปถึงมหาสมุทรแห่งความใกล้ชิดและการกลับมาอยู่ร่วมกันและจะไม่ได้ลิ้มน้ำอมฤตอันสุดจะหาที่เปรียบเทียบได้
- 7 หุบเขาแรกคือ หุบเขาแห่งการแสวงหา อาชาในหุบเขานี้คือความอดทน หากปราศจากซึ่งความอดทน ผู้เดินบนเส้นทางนี้จะไปไม่ถึงไหนและจะไม่บรรลุถึงจุดหมายใด ทั้งยังไม่ควรท้อแท้ใจ ไม่ควรสะดุดหยุดลงถ้าเขาเพียรพยายามมาหนึ่งพันปีแล้วก็ยังไม่ได้เห็นความสวยงามของพระผู้เป็นปียมิตร เพราะบรรดาผู้ที่แสวงหาเกบเบลห์” เพื่อเรา”ต่าง มีความสุขหยรรษากับชาวที่นายินดีที่ ”เราจะนำทางพวกเขาด้วยวิธีของเราอย่างแน่นอน” ¹⁷ พวกเขาเตรียมพร้อมรับใช้อย่างองอาจแน่วแน่และแสวงหาทุกโอกาสในการเดินทางจากระดับชั้นแห่งความประมาทเลินเล่อสู่อาณาจักรแห่งการแสวงหา ไม่มีความผูกพันใดที่จะรั้งเขาไว้และไม่มีคำแนะนำใดที่จะยับยั้งเขาได้
- 8 เป็นหน้าที่ของใครรับใช้เหล่านี้ที่จะต้องชำระล้างหัวใจซึ่งเป็นแหล่งอันอุดมสมบูรณ์ด้วยกรูสมบัติอันทรงความศักดิ์สิทธิ์ให้ปลอดจากทุกสิ่งที่ยังร่องรอยไว้จงเบือนหนีจากการลอกเลียนแบบ ซึ่งก็คือการเดินทางตามรอยบรรพบุรุษ จงปิดประตูแห่งความเป็นมิตรและศัตรูต่อทุกคนในโลก
- 9 ในการเดินทางนี้ ผู้แสวงหาจะไปในช่วงที่เขาจะเห็นสรรพสิ่งสร้างสรรค์ทั้งปวงกำลังท่องไปแสวงหาปียมิตรด้วยจิตใจที่ว้าวุ่น เขาจะเห็นจาคอปที่กำลังตาม

¹⁵ พระคัมภีร์กรอ่าน 20:47.

¹⁶ อัทตา (มีชีวิตช่วงประมาณ พ.ศ. 1662-1773 (ค.ศ. 1119-1230) เขียนไว้ในธรรมนิพนธ์ซึ่งมีชื่อว่า แมนเค-อด-เค(การประชุมของฝูงนก) ได้พรรณนาหุบเขาหังเจ็ดด้วยการอุปมาให้เห็นฝูงนกที่บินผ่านหุบเขาเหล่านั้นเพื่อแสวงหา

พระมหากษัตริย์ของพวกเขา พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสถึงแผนมโนภาพหุบเขาต่างๆ ของอัทตา ต่อมารูมี (มีชีวิตอยู่ระหว่าง พ.ศ. 1750-1816 (ค.ศ. 1207-1273) ได้กล่าวเป็นนัยว่าอัทตาได้ผ่าน ”เมืองแห่งความรักหังเจ็ด”

¹⁷ พระคัมภีร์กรอ่าน 29:69.

หาใจเซฟก็คน เขาจะได้เห็นคนรักที่กำลังรีบมุ่งไปยังพระผู้เป็นที่รักยิ่งสักก็คน เขาจะได้เห็นโลกที่เต็มไปด้วยคนที่มีความรักกำลังเดินในหนทางแห่งพระผู้ที่เขาบูชา ก็คน เขาพบเรื่องที่น่าทึ่งทุกขณะ เขาตื่นตัวกับสิ่งลึกลับทุกโมงยามเพราะเขาตัดใจจากทั้งสองโลกไปแล้วและมุ่งจิตสู่เกบเบลห์แห่งพระผู้ทรงเป็นที่รักยิ่ง ในทุกย่างก้าว เขาจะได้รับความช่วยเหลือจากอาณาจักรที่มองไม่เห็นและแล้วความศรัทธาต่อการค้นหาของเขาก็จะแรงกล้ามากขึ้น

- 10 คนเราจะต้องวินิจฉัยการเสาะแสวงหาโดยใช้เกณฑ์ของแมจนูมในเรื่องความรัก¹⁸ เล่ากันว่า วันหนึ่งมีคนมาพบแมจนูมกำลังร่อนผงฝุ่นอยู่ หน้าตาของเขาไหลพราก พวกเขาจึงถามว่า “ท่านทำอะไรอยู่?” แมจนูมตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังหาเลลีย์” พวกเขาร้องอุทานว่า “อนิจจา! เลลีย์เป็นวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ท่านกลับไปค้นหาเธอในผงฝุ่น!” แมจนูมตอบว่า “ข้าพเจ้าค้นหาเธอทุกแห่งหนด้วยหวังว่าจะได้พบเธอไม่ที่ใดก็ที่ไหน”
- 11 จริ่งอยู่ในสายตาของคนฉลาด การค้นหาพระผู้เป็นนายของนายทั้งหลายในผงฝุ่นแม้จะเป็นการกระทำที่ดูน่าอดสู ภาระนั้น การเสาะหานี้ก็เป็นิมิตหมายที่แสดงให้เห็นความเพียรพยายามขั้นขีดสุดในการแสวงหา “ใครก็ตามที่ค้นหาสิ่งหนึ่งด้วยใจจดจ่อยอมจะได้พบสิ่งนั้น”¹⁹
- 12 ผู้เสาะแสวงหาที่แท้จริงไม่ตามหาสิ่งอื่นใดนอกจากสิ่งที่เขาค้นหา เขาคือคนรักที่จริงใจที่ไม่ปรารถนาสิ่งใดนอกจากจะได้กลับมาอยู่ร่วมกับคนที่เขารัก ผู้แสวงหาจะไม่ได้ไปถึงจุดหมายของเขานอกเสียจากว่าเขาจะสละเสียซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นก็คือ ไม่ว่าเขาจะได้เห็น ได้ยินและเข้าใจสิ่งใด เขาต้องละวางทั้งหมดนี้ดังพระวณะที่ว่า “ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าของที่นั่น” เพื่อที่ว่าเขาจะได้เข้าสู่อาณาจักรของจิตวิญญาณซึ่งก็คือนคร “ที่มีใช้อื่นใดนอกจากเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของ”²⁰ จำเป็นต้องมีความเพียรพยายามถ้าเรามุ่งมั่นจะค้นหาพระองค์ จำเป็นต้องมีความกระตือรือร้นถ้าเราปรารถนาจะได้ดื่มน้ำผึ้งแห่งการได้กลับไปอยู่ร่วมกับพระองค์ และถ้าหากเราได้ล้มรสจากถ้วยนี้เราก็จะละจากโลก
- 13 การเดินบนเส้นทางนี้ คนเดินทางพักในทุกดินแดนและอาศัยอยู่ในทุกถิ่นที่อยู่ แม้ว่าสถานที่นั้นจะเรียบง่ายเพียงใดก็ตาม เขาอยู่ไปทั่วในทุกดินแดน เขาค้นหาความงามของปียมิตรในทุกใบหน้า เขามองหาบุคคลอันเป็นที่รักในทุกดินแดน เขาเข้าร่วมวงคบค้าสมาคมและหาทางเป็นมิตรกับทุกคน เพื่อว่าเขาอาจจะได้

¹⁸ แมจนูม มีความหมายว่า “คนวิกลจริต” คือคำนำหน้าชื่อชายที่ค้นหาคนที่เขารักซึ่งมีชื่อว่า เลลีย์ เป็นเรื่องราวของคนรักอันโด่งดังที่เล่าขานกันมาในตำนานเปอร์เซียและอาหรับ แสดงให้เห็นสัญลักษณ์แห่งความรักแท้บนคาบเส้นที่แบ่งระหว่างมนุษย์กับเทพธิดา เรื่องราวนี้ถูกใช้เป็นเนื้อเรื่องหลัก

ของกรีนพินธ์แวนโรแมนตีคหลายบท ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือบทกริซซีเขียนในปี พ.ศ. 1731 (ค.ศ. 1188) โดย นิซามิ

¹⁹ สุภาชิตอาราบีค.

²⁰ อ้างอิงคำประกาศศรัทธาของอิสลาม “ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าของอื่นใดนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของ และพระโมฮัมหมัดก็คือพระศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าของ”

เห็นความลับของพระผู้เป็นที่รักอยู่ในหัวใจบางดวง หรืออาจจะได้เห็นความงามของพระผู้เป็นที่รักฉายอยู่บนใบหน้าของบางคน

- 14 และถ้าพระผู้เป็นที่รักช่วยให้เขาได้พบวีแววของปียมิตรที่ปราศจากร่องรอยในเส้นทางเดินนี้ และได้สูตรสกุศลของโจเซฟที่สูญหายไปนานจากผู้แฉ่งชาวที่มาจากสวรรค์ เขาก็จะก้าวตรงไปยัง หุบเขาแห่งความรัก และถูกเผาไหม้ด้วยเพลิงแห่งความรัก ในนครแห่งนี้สรรพสวรรค์แห่งความปลาบปลื้มยินดีถูกชูขึ้นและดวงอาทิตย์ที่สองโลกจนสว่างก็แผ่กระจายแสงอยู่ เพลิงแห่งความรักลุกไหม้อย่างโชติช่วงและเมื่อเปลวไฟแห่งความรักลุกอย่างเจิดจ้า ไฟนั้นก็เผาผลาญเหตุผลที่เก็บเกี่ยวไว้จนเป็นเถ้าถ่าน
- 15 บัดนี้ คนเดินทางลึกลับ เขาลึกลับทุกอย่างนอกเหนือจากตนเอง เขาไม่เห็นทั้งอวิชชาและความรู้ เขาไม่รู้สีกสงสัยหรือแน่ใจ เขาไม่รู้ว่ารุ่งอรุณแห่งการนำทางแตกต่างจากรাত্রีแห่งความผิดพลาดอย่างไร เขาเคลื่อนอย่างรวดเร็วจากทั้งความไม่เชื่อและความศรัทธา และพบว่ายาพิษที่กินแล้วถึงตายทำให้หัวใจของเขาอ่อนคลาย ดังที่อัทธาดาลิงกล่าวไว้ว่า :

ความผิดพลาดที่เป็นของผู้ที่ไม่เลื่อมใส ความศรัทธาที่เป็นของคนที่ซื่อสัตย์
ความเจ็บปวดอนภาคเดียวของท่านแค่กระทบหัวใจของอัทธา

- 16 อาชาในหุบเขานี้คือความเจ็บปวด หากปราศจากซึ่งความเจ็บปวด การเดินทางนี้ก็จะไม่สิ้นสุด คนรักในสภาวะนี้ไม่คิดถึงสิ่งใดนอกเหนือจากพระผู้เป็นที่รักองค์นั้น และจะไม่แสวงหาที่คุ้มภัยใดนอกจากในปียมิตรพระองค์นั้น เขาถวายเป็นชีวิตนับร้อยในหนทางของพระผู้เป็นที่รักทุกขณะจิต ในทุกอย่างก้าวเขาโยนศีรษะนับพันลงแทบพระบาทของพระองค์
- 17 ดูกร ภราดรของเรา! ถ้าท่านยังไม่ได้ย่างเข้าไปในอียิปต์ซึ่งเป็นเมืองแห่งความรัก ท่านก็จะไม่ได้เพ่งดูพระผู้เป็นที่รักผู้ทรงความงามประดุจดัง โจเซฟ เช่นเดียวกันกับจาคอป ทรายใดที่ท่านยังละทิ้งตาที่เห็นภายนอก ท่านก็จะไม่มีวันได้เปิดตาที่อยู่ภายในตัวตนของท่าน ท่านจะพบว่าตนเองจะไม่มีวันได้แผ่รออ้อมกอดอันแท้จริงจนกว่าท่านจะถูกแผดเผาด้วยเพลิงแห่งความรัก
- 18 คนรักมิได้เกรงกลัวสิ่งใดและมีได้รับอันตรายใดๆ ท่านเห็นเขาหนาวเย็นในไฟและแห้งเหือดในทะเล

คนรักคือคนที่หนาวเย็นในไฟนรก
ผู้รู้คือคนที่แห้งเหือดในทะเล²¹

²¹ ชันอาวี (มีชีวิตช่วงประมาณ พ.ศ 1588-1674 หรือ ค.ศ 1045-113)

19 ความรักไม่ยอมรับการเป็นอยู่และไม่ปรารถนาชีวิต ความรักเห็นชีวิตในความตายและแสวงหาความรุ่งเรืองในความอภัยส เพื่อที่จะได้ชื่อว่าคลังไคล้ในความรัก คนเราจะต้องตั้งจิตที่เต็มตันไปด้วยความมั่นคง เพื่อที่จะควรคู่กับการได้รับสายสัมพันธ์จากปิยมิตร เขาจะต้องมีเจตนารมณ์อันเป็นอิสระ พรลงมีแต่คอกที่ถูกคล้องด้วยบ่วง ความสุขลงมีแต่ศิระะที่ตกลงไปคลุกกับฝุ่นในหนทางแห่งความรักของพระองค์ โอ้ สหาย ด้วยเหตุนี้ ท่านจงสละตนเพื่อว่าท่านจะได้ค้นพบพระผู้ทรงความวิสุทธิที่สุดจะหาผู้ใดเสมอเหมือนได้ จงปล่อยผ่านโลกแห่งอนิจจังเพื่อที่ว่าท่านจะได้ไปแสวงหาถิ่นที่พักอาศัยในสวรรค์ จงทำตัวให้ว่างเปล่า เพื่อที่ว่าท่านจะได้จุดไฟแห่งการดำรงอยู่ให้พร้อมสำหรับหนทางแห่งความรัก

ความรักไม่เคยปล่อยให้จิตวิญญาณได้ก้าวอย่างอยู่บนหนทาง
ของความรัก

นกเหยี่ยวไม่เคยลดศักดิ์ศรีลงมาจับเหยื่อที่ไร้ชีวิต ²²

20 ความรักทำให้โลกถูกเป็นไฟในทุกที่ที่ไป ทุกดินแดนที่ความรักซุกรงขึ้นกลายเป็นที่ที่เปล่าประโยชน์ เนื่องจากความรักปราศจากซึ่งการมีอยู่ในอาณาจักรตนเอง คนที่ฉลาดจึงไม่ใช้อำนาจร้องหาความรักในอาณาจักรนี้ สัตว์ทะเลแห่งความรักตัวใหญ่หมึ่มากลื่นกินจ้าวแห่งเหตุผลและสังหารนายแห่งความรู้ มันดื่มน้ำจากมหาสมุทรทั้งเจ็ดแต่ความกระหายในหัวใจของมันก็หาได้เต็มอิมไม่ มันร้องหาว่า "ยังมีอีกไหม?" ²³ มันหลบลี้หนีตัวของตนเองและหายหน้าไปจากทุกคนในโลก

ความรักเป็นสิ่งแปลกหน้าสำหรับทั้งโลกและสวรรค์ด้วย

มีความวิกลเจ็ดสิบสองประการ ²⁴ อยู่ในความรัก

21 ความรักล้ามเหยื่อจำนวนนับไม่ถ้วนไว้กับโซ่ตรวน ทั้งยังทิ่มแทงผู้รอบรู้จำนวนมหาศาลด้วยศรของมัน จงรู้ไว้ว่า ทุกสิ่งที่ท่านเห็นว่าแดงในโลกนี้คือสีแห่งความโกรธที่มาจากความรัก แก้มทุกข้างที่ขาวซีดของมนุษย์มาจากพิษของความรัก ความรักไม่เยียวารักษาแต่มอบความตายให้ ความรักไม่เดินไปในที่แห่งใดนอกจากในหุบเขาแห่งการดับสูญ กระนั้น พิษแห่งความรักบนริมฝีปากของคู่รักก็หวานกว่าน้ำผึ้ง ในสายตาของผู้แสวงหา การถูกต่ออยจนถึงตายโดยความรักมีความสวยงามกว่าหนึ่งแสนชีวิต

²² ซันอาวฮี

²³ พระคัมภีร์กรอ่าน 50:30

²⁴ รุมี.

22 ด้วยเหตุนี้ ม่านแห่งความชั่วร้ายในออตตาจึงต้องถูกเผาในเพลิงแห่งความรัก เพื่อว่าจิตวิญญาณจะได้สะอาดและได้รับการขัดเกลา และอาจจะได้เข้าใจสถานะของพระองค์ พระผู้ซึ่งถ้ามิใช่เพื่อพระองค์แล้ว โลกนี้ก็จะไม่ได้ถูกสร้างขึ้น²⁵

จุดประกายไฟแห่งความรักและเผาทุกสิ่งทุกอย่างให้หมดสิ้น
จากนั้นจึงย่างเท้าเข้าไปในดินแดนแห่งคนรัก²⁶

23 และถ้าได้รับคำยืนยันรับรองโดยพระผู้ทรงสร้าง คนรักก็จะหลบหนีจากกรงเล็บของนกอินทรีแห่งความรัก แล้วเขาจะเข้าไปยังอาณาจักรแห่งความรู้และผ่านพ้นความสงสัยสู่ความแน่ใจ ได้หนีห่างจากความมืดมิดแห่งความปรารถนาทางโลกสู่แสงนำทางที่มาจากความเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดวงตาในมโนธรรมของเขาจะเปิดออกและเขาจะได้รับอภิสิทธิ์ในการสนทนากับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา เขาจะไขประตูแห่งความจริงและความมีศรัทธาแก่กล้า ทั้งยังปิดประตูแห่งจินตนาการอันไร้สาระ ณ อาณาจักรนี้เขาพอใจกับพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เขาเห็นสงครามเป็นสันติภาพ และเห็นความหมายของชีวิตนิรันดร์ในความตาย เขาเป็นประจักษ์พยานต่อความลึกลับและการฟื้นคืนชีพในอาณาจักรของการสร้างสรรค์และในจิตวิญญาณของมนุษย์ด้วยจักขุและดวงตาทั้งสองในมโนธรรมของตนเอง เขาเข้าใจความหมายแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์ในการแสดงองค์อย่างไม่มีวันสิ้นสุดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยจิตที่บริสุทธิ์ของเขา เขาพบน้ำหยดหนึ่งจากทั้งท้องทะเล และในน้ำหยดหนึ่ง เขาได้เห็นความลึกลับต่างๆ ของทะเลนั้น

แยกออกในหัวใจ แล้ว ดูลิ
ท่านจะได้พบดวงตะวันในอณูนั้น²⁷

24 คนเดินทางในหุบเขานี้เพ่งมองด้วยความหยั่งรู้อันสมบูรณ์ เขาไม่เห็นว่าเป็นการสร้างสรรคของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามีความขัดแย้งหรือความไม่ลงรอยกัน และกล่าวทุกขณะว่า "ท่านไม่เห็นหรือว่ามีข้อบกพร่องใดๆ เลยในสิ่งสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งความเมตตา จ้องดูอีกครั้ง เห็นความต่างพร้อยสักจุดไหม?"²⁸ เขาเห็นความยุติธรรมในความไม่เป็นธรรม และเห็นคุณงามความดีในความเป็นธรรม เขาเห็นความรอบรู้มากมายที่ซ่อนอยู่ในความเขลา เห็นภูมิปัญญาอันมหาศาลเด่นชัดอยู่ในความรอบรู้ เขาทลายกรงแห่งออตตาและการยึดติดอยู่กับกิเลส เขาคบค้าสมาคมกับประชาชนในอาณาจักรอันเป็นอมตะ เขาไต่บันไดแห่งความจริงที่อยู่ภายในออตตาและรีบเร่งไปยังแดนสุขาวดีที่มีสาระสำคัญอยู่

²⁵ อ่างกิ่ง ฮะดีษ ตอนที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงพระดำรัสกับพระศาสนาดามฮัมหมัดว่า " ถ้ามิใช่เพื่อเจ้าแล้ว เราก็จะไม่สร้างโลกนี้ขึ้นมา"

²⁶ จากบทกรีนินพจน์ของพระบาฮาอุลลาห์

²⁷ อาทีเฟ-ฮิสฟาฮานี พ.ศ 2326 (ค.ศ 1783)

²⁸ พระคัมภีร์กรอาน 67:3

ข้างใน เขา นั่งเรือที่เรา “จะแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นสัญญาณของเราในโลกและในตัวตนของพวกเขาเองอย่างแน่นอน” เขาจะได้ท่องเที่ยวเหนือทะเลจนกว่า “ความจริงนี่จะเป็นที่กระฉ่างแจ่มแก่พวกเขา”²⁹ และถ้าเขาพบกับความไม่เป็นธรรมเขาก็จะอดทน และถ้าเขาพบกับความโหดเหี้ยม เขาก็จะแสดงออกซึ่งความรัก

25 เล่าต่อต่อกันมาว่า กาลครั้งหนึ่งมีคนรักคนหนึ่งทีทอดถอนใจกับการแยกจากคู่รักของเขามานานหลายปี เขาสูญเสียเปล้าไปกับเพลิงแห่งการอยู่ห่างไกลกัน ทำให้ออกของเขาปราศจากซึ่งความอดทน ร่างกายของเขาอ่อนล้ากับจิตวิญญาณของตนเองซึ่งก็เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของความรัก เขาคิดว่าชีวิตที่ปราศจากเธอก็เหมือนกับมีการมีชีพที่จำลองมาจากชีวิตจริงและโลกก็กลืนกินเขา ก็วันมาแล้วที่การเฝ้ารอทำให้เขาไม่ได้พักผ่อน ก็คืนมาแล้วที่ความเจ็บปวดจากการคิดถึงเธอทำให้เขาไม่ได้หลับนอน ร่างกายของเขาเหนื่อยอ่อนไปกับเสียงทอดถอนใจ บาดแผลในหัวใจของเขาทำให้เขารำไห้ด้วยความอาดูร เขาจะสละหนึ่งพันชีวิตเพียงเพื่อจะได้ลิ้มรสจากถ้วยแห่งการมาปรากฏของเธอ แม้กระนั้นความปรารถนานี้ก็ไกลเกินเอื้อม แพทย์ไม่มีทางรักษาเขาและมิตรสหายต่างก็พากันหลบเลี่ยงการคบค้าสมาคมกับเขา ใช่แล้ว แพทย์ไม่มีทางรักษาคนที่ป่วยด้วยความรักนอกเสียจากว่าผู้เป็นที่รักจะช่วยชีวิตเขา

26 ในที่สุด ต้นไม้แห่งการรอคอยก็ให้ผลเป็นความสิ้นหวัง และเพลิงแห่งความคาดหวังก็มอดลงจนกลายเป็นเถ้าถ่าน คืนวันหนึ่งหนึ่งเขาไม่สามารถทนกับชีวิตในสภาพเช่นนี้ต่อไปได้อีกแล้ว เขาจึงออกจากบ้านตรงไปยังตลาด ทันใดนั้น ยามรักษาการณ์คนหนึ่งเห็นก็วิ่งไล่ตามเขา เขาจึงวิ่งหนีทันทีโดยมียามคนนั้นวิ่งตามมาติดๆ อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็มียามอีกหลายคนมารวมวิ่งไล่กวด ทั้งยังช่วยกันปิดกั้นคนที่กำลังอ่อนเปลี้ยนี้ทุกช่องทาง ผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ร้องจนใจจะขาด เขาวิ่งกระเจิดกระเจิงไปตรงนั้นที่ตรงนี้ที่แล้วก็ครวญครางกับตนเองว่า “ยามคนนี้จะต้องเป็นอิชราอิลซึ่งเป็นเทพแห่งความตายของเราแน่ๆ เพราะเขากำลังไล่ตามมาเร็วมาก ถ้าไม่ใช่ เขาก็คงเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองที่กดขี่อย่างเผด็จการผู้ซึ่งถูกระตุ้นด้วยแรงอาฆาตพยาบาท” เท้าทั้งสองของเขาพาเขาวิ่งต่อไป ผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นโชคไปได้ด้วยเลือดจากศรแห่งความรักขณะที่หัวใจของเขาก็คร่ำครวญไปด้วย จากนั้นเขาก็มาถึงกำแพงสวนและไต่กำแพงนั้นขึ้นไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวและความยากลำบากอย่างสุดพรรณา เขาเห็นอยู่แล้วว่ากำแพงนั้นสูงมาก แม้กระนั้นเขาก็ทิ้งตัวลงในสวนอย่างไม่คิดชีวิต

27 ณ ที่นั้น เขาได้เห็นผู้เป็นที่รักของเขาถือตะเกียงอยู่ในมือ เธอกำลังส่องหาแหวนที่เธอทำตกหาย เมื่อคนรักที่มอบหัวใจเห็นคนรักที่สวยามของเขา เขาก็ถอนใจอย่างโล่งอกพร้อมทั้งยกมือทั้งสองขึ้นสวดมนต์ว่า “ ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

²⁹ พระคัมภีร์สุรา 41:53

ขอทรงพระราชทานความรู้เรื่องแต่ยามรักษาการณ์คนนั้น ขอให้เขาร่ำรวยและมีอายุมันขวัญยืน เพราะเจ้าหน้าที่รักษาการณ์คนนี่คือเทพเกเบรียลที่กำลังนำทางคนที่น่าสงสารนี้ หรือมิฉะนั้น เขาก็คือเทพอิสราฟิลที่มาฟื้นคืนชีพให้แก่คนที่เคราะห์ร้ายคนนี่!"

- 28 จริงๆ แล้วถ้อยคำที่เขาว่านี้เป็นความจริงทุกประการเพราะเขาได้พบความยุติธรรมหลายอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่ในการใช้อำนาจที่ดูเหมือนเข้มงวดกวดขันของยามรักษาการณ์คนนี่ และเขาก็ได้ประจักษ์แล้วว่ามีความเมตตาซ่อนอยู่หลังฉากมากมายเพียงใด โทสะของยามรักษาการณ์ที่บันดาลขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน ช่วยเชื่อมคนที่กำลังกระหายอยู่ในทะเลทรายแห่งความรักไปสู่มหาสมุทรแห่งคนที่เขารัก ทั้งยังขจัดความมืดมิดแห่งการพลัดพรากด้วยแสงที่ฉายมาจากการได้มาอยู่ร่วมกัน ยามรักษาการณ์คนนั้นได้ชักนำให้คนที่มาจากถิ่นไกลได้เข้าไปในอุทยานแห่งการได้เข้ามาใกล้ชิดกัน ทั้งยังได้ชี้ทางให้คนที่กำลังป่วยไข้ได้พบกับแพทย์ที่เชี่ยวชาญรักษาหัวใจ
- 29 ณ ตอนนี ถ้าคนรักคนนี่เห็นการณ์ไกล เขาย่อมจะอวยชัยให้พรแก่ยามรักษาการณ์คนนั้นตั้งแต่แรกแล้ว ทั้งยังจะช่วยสวดมนต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วย และเขาคงจะได้เห็นว่าการกดขี่ข่มเหงคือความเป็นธรรม แต่เนื่องจากเขายังถูกบังตาจากเหตุการณ์ตอนจบ เขาจึงได้แต่โอดครวญและพร่ำบ่นในตอนเริ่มต้น กระนั้น เนื่องจากบรรดาผู้ที่เดินทางอยู่ในเขตอุทยานแห่งความรู้อันแท้จริงเห็นเหตุการณ์ตอนจบตั้งแต่แรก พวกเขาจึงเห็นสันติภาพในสงครามเห็นการปรองดองกันในความเป็นปฏิปักษ์
- 30 ที่กล่าวมานี้คือสภาพการณ์ของคนเดินทางในหุบเขานี้ ประชาชนเหนือหุบเขานี้เห็นตอนจบและตอนแรกเริ่มเป็นหนึ่งเดียวกัน ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง พวกเขาไม่เห็นทั้ง "จุดเริ่มต้น" และ "จุดจบ" ไม่เห็น "แรก" และ "ท้ายสุด" บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองที่เป็นอมตะ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในอุทยานแห่งสรวงสวรรค์ กลับไม่เห็นแม้กระทั่ง "ลำดับแรกและลำดับสุดท้าย" เขาโลดแล่นจากสิ่งที่เป็นลำดับแรกและผลักไสทั้งหมดที่เป็นลำดับหลังสุด เพราะประชาชนทั้งหมดนี้ได้ผ่านออกมาจากโลกแห่งนามธรรมและได้พ้นออกไปจากโลกแห่งคุณธรรมแล้วอย่างรวดเร็ว ปานสายฟ้า จึงมีคำกล่าวว่า "ความสมบูรณ์แบบของความเชื่อในความเป็นหนึ่งเดียวของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็คือการปฏิเสธคุณธรรมทั้งหมดในพระองค์" ³⁰ และทั้งหมดก็ถือที่นี้เป็นถิ่นพำนักภายใต้ร่มเงาแห่งสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

³⁰ ฮะดีษ

31 ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นไปตามที่ คาลิ อับดุลลา³¹-ขอพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสูงส่งที่สุด ทรงประทานความบริสุทธิ์แด่ดวงวิญญาณอันอุดมพรของเขา-ซีให้เห็นนัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยคารมอันคมคายเกี่ยวกับความหมายของ "ทรงนำทางเราไปบนหนทางอันเที่ยงตรง"³² ซึ่งก็คือ "ทรงแสดงหนทางที่ถูกต้องแก่เรา หรืออีกนัยหนึ่งคือ ทรงพระราชทานเกียรติแก่เราด้วยความรักที่มีในสารัตถะของพระองค์ เพื่อว่าเราจะได้หลุดพ้นจากการหมกมุ่นอยู่กับตัวของเราเองและกับสิ่งอื่นใดที่มีใช้พระองค์ และแล้วพวกเรา ก็จะเป็นทั้งหมดของพระองค์" ได้รู้เกี่ยวกับพระองค์เท่านั้น เห็นแต่พระองค์และไม่คิดถึงสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากพระองค์

32 ไม่เพียงแค่นั้น พวกเขายังเห็นอยู่เหนือสถานะนี้ ดังมีคำกล่าวที่ว่า

ความรักคือม่านระหว่างคนรักกับผู้เป็นที่รัก
ข้าพเจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้พูดมากไปกว่านี้⁹

33 ณ เวลานี้ อรุณแห่งความรู้ที่แท้จริงได้รุ่งขึ้นมาและดวงประทีปของการเดินเท้าและการระเห่ร้อนก็ถูกดับลง

พระโมเสสทรงถูกบดบังด้วยมานนี้เช่นกัน
ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงกอบประด้วยคุณธรรมและแสงสว่าง
แล้วท่านผู้ซึ่งไม่มีปีกเลย
จงเลิกหวังที่จะได้บิน!³³

34 หากท่านเป็นคนหนึ่งที่ติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าและสวดมนต์ ได้เห็นขึ้นด้วยปีกที่ ได้รับการช่วยเหลือเกื้อหนุนจากบรรดาผู้ทรงความศกดีสิทธิ์ ทำให้ท่านได้เห็นความลึกลับของพระผู้ทรงเป็นสหายและได้เข้าถึงซึ่งแสงสว่างของพระผู้ทรงเป็นที่รัก:" ที่จริงแล้ว พวกเราเป็นของพระผู้เป็นเจ้าและพวกเราจะต้องกลับไปสู่พระองค์"³⁴

35 หลังจากที่ได้เดินทางผ่านหุบเขาแห่งความรู้ซึ่งเป็นสภาวะแห่งข้อจำกัดระดับสุดท้าย คนเดินทางก็จะมาถึง สภาวะแรกแห่งความเป็นเอกภาพและได้ตีมาจากถ้ำแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ได้เพ่งดูพระผู้ทรงแสดงความเป็นเอกเทศในสภาวะนี้ เขามองทะลุสิ่งบดบังที่เป็นพหุพจน์ เขาเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วจากโลกแห่งเนื้อหนังมังสาและได้ขึ้นสู่สถานวิมานแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียว เขาได้ยืนด้วยพระกรรณของพระผู้เป็นเจ้า เขาเห็นความลึกลับซับซ้อนแห่งการสร้างสรรค์จากสวรรค์ด้วยพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า เขาก้าวเข้าสู่สถานที่คุ้ม

³¹ เซค อาบู อัสมาอิล อับดุลลา อันซาลี จากเมือง เฮอร์ธา (มีชีวิตอยู่ระหว่างปี พ.ศ 1549-1632 (ค.ศ 1006-1089) เป็นผู้รอบรู้ทางศาสนานิกายซุฟี เป็นกวี และนักปราชญ์

³² พระคัมภีร์กรออ่าน 1:6

³³ รุมี

³⁴ พระคัมภีร์กรออ่าน 2:156

ภักย์ชั้นในสุดของพระผู้เป็นมิตร และได้รับส่วนแบ่งในกระโจมของพระผู้ทรงเป็นที่รักอันเป็นการแสดงออกถึงความใกล้ชิดสนิทสนม เขายึดมือแห่งสัจจะออกมาจากแขนเสื้อแห่งความสมบูรณ์และได้เผยความลับแห่งอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าของเขาพบว่าในตนเองไม่มีนามหรือชื่อเสียงหรือตำแหน่ง แต่พบการสรรเสริญของตนเองในการสดุดีพระผู้เป็นเจ้าของ และเห็นนามของตนเองในนามของพระผู้เป็นเจ้าของ สำหรับเขาแล้ว "บทเพลงทั้งหมดมาจากพระผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงอำนาจสูงสุด" ทุกทำนองเพลงมาจากพระองค์ พระองค์ทรงประทับอยู่บนบัลลังก์แห่ง "จงกล่าวว่าคุณสิ่งทุกอย่างเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของ" ³⁵ แล้วเขาก็ได้เอนกายลงบนที่นั่งแห่ง "ไม่มีพลังหรืออำนาจใดนอกจากในพระผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น" ³⁶ เขามองทุกอย่างด้วยสายตาแห่งเอกภาพเฉกเช่นเดียวกับที่เห็นรังสีอันเจิดจ้าจากดวงตะวันแห่งสัจจะของพระผู้เป็นเจ้าของ สาดแสงจากรุ่งอรุณแห่งสารัตถะแห่งสวรรค์มาอาบทั่วทุกสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น และเห็นแสงแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันสะท้อนอยู่เหนือสิ่งสร้างสรรค์ทั้งปวง

- 36 พระคุณเจ้าก็ทราบแล้วว่าความแปรผันต่างๆ ในระหว่างวิถีทางที่คนเดินทางเห็นในอาณาจักรแห่งความเป็นอยู่นั้นมาจากการมองของเขาเอง ดังเราจะยกตัวอย่างเพื่อให้เห็นอย่างชัดเจนดังนี้ ขอให้พิจารณาดวงอาทิตย์ที่ปรากฏอยู่ แม้ว่าดวงอาทิตย์ดวงนั้นจะฉายทุกสรรพสิ่งด้วยรัศมีเดียวกัน และโดยโองการของพระผู้เป็นนายแห่งการเปิดเผยพระธรรม พระองค์ทรงให้แสงนั้นสาดไปทั่วทุกสรรพสิ่ง トラบจนกระทั่งบัดนี้ แสงนั้นก็ยังคงปรากฏในแต่ละที่และหลังความอารีให้ตามระดับศักยภาพในการรับแสงของที่นั้นๆ ตัวอย่างเช่น กระจกเงาสท้อนรูปลักษณะของดวงอาทิตย์อยู่ข้างในรูปแบบของกระจกบานนั้นเอง ทั้งยังขึ้นอยู่กับความใสของกระจกเงาบานนั้น เพชรน้ำค้างสะท้อนทำให้แสงเปล่งปรากฏขึ้น ส่วนสิ่งอื่นๆ นั้นแสดงผลที่ได้รับแสงที่สองมาเท่านั้น มิได้แสดงให้เห็นดวงอาทิตย์เต็มดวง แม้กระนั้น ผลที่ปรากฏก็เป็นไปตามพระบัญชาของพระผู้ทรงสร้างที่ทรงให้ดวงอาทิตย์ฝึกฝนแต่ละสิ่งละอย่างตามสมรรถนะของสิ่งนั้นๆ อย่างที่ท่านเห็น
- 37 ในทำนองเดียวกัน สีปรากฏในวัตถุแต่ละอย่างตามธรรมชาติของวัตถุนั้นๆ ตัวอย่างเช่น แสงที่สองผ่านกระจกสีเหลืองทำให้เห็นกระจกเป็นสีเหลือง แสงที่สองผ่านกระจกสีขาวก็เห็นกระจกเป็นสีขาว แสงที่สองผ่านกระจกสีแดงก็เห็นกระจกเป็นสีแดง ความแปรผันของสีเหล่านี้มาจากตัวกระจก มิได้มาจากแสงที่สอง และถ้าวัตถุอยู่ในที่ที่ถูกแยกออกจากแสง เช่นด้วยกำแพงหรือหลังคา วัตถุนั้นก็จะไม่ได้รับความสว่างและแสงรังสีจากดวงอาทิตย์เลย

³⁵ พระคัมภีร์กรอาน 4:78

³⁶ พระคัมภีร์กรอาน 18:39

- 38 ดังนั้นจึงชัดเจนว่า บรรดาผู้ที่อ่อนแอได้กักเก็บความรู้ที่แผ่ขยายตัวอย่างกว้างขวางไว้ทั้งภายในกำแพงแห่งออตตาและกิเลสของตนเองและภายใต้เสื้อคลุมแห่งความเขลาและการבוד ดังนั้นพวกเขาจึงถูกบดบังจากแสงแห่งดวงอาทิตย์แห่งรหัสยะภาวะและจากความเร้นลับแห่งพระผู้เป็นที่รักอันเป็นนิรันดร์ พวกเขาหลงทางไกลห่างจากพระปรีชาญาณอันเปรียบประดุจดั่งอัญมณีแห่งศาสนานั่นไขติช่วงของพระผู้เป็นนายของพระศาสนทูต³⁷ พวกเขาได้ถูกปิดกั้นจากราชสำนักชั้นในของพระผู้ทรงความงดงามเหนือความงามทั้งปวง ทั้งยังถูกขับออกจากกะอับะฮ์แห่งความรุ่งโรจน์ ที่กล่าวมานี้คือค่าของคนในยุคนี!
- 39 และถ่านกในเตาเพลิงซึ่งเห็น ห่างไปจากออตตาที่มาจากดินแล้วไปอาศัยอยู่ที่ซุ่มกุหลาบในหัวใจเล่าย้อนเกี่ยวกับความเร้นลับของพระผู้เป็นเจ้าของด้วยเสียงดนตรีอาหรับและทำนองเพลงเปอร์เซีย—คำเพียงคำเดียวของบทกวีนั้นกระตุ้นให้ความชอบเขาในทุกรูปแบบกลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ และประสาทพระวิญาณแห่งความศักดิ์สิทธิ์แก่กระดูกทุกท่อนที่กำลังผุพัง--แล้วท่านก็จะได้เห็นอู้งเล็บแห่งความอัจฉริยภาพจำนวนนับพัน เห็นกรงเล็บแห่งความเป็นปรปักษ์จำนวนนับไม่ถ้วนไล่ตามล่าพระองค์อย่างสุดกำลัง หมายถึงตีวง ล้อมความตายของพระองค์
- 40 ใช่แล้ว ดูเหมือนกลิ่นหอมคือสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับแมลงปีกแข็ง กลิ่นนำหอมไม่มีประโยชน์กับคนที่ป่วยเป็นไข้หวัด ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีคำกล่าวเกี่ยวกับการแนะนำวิญญาณไว้ว่า:

ชำระศีรษะของเจ้าให้ปลอดจากน้ำมูก
แล้วสุดสมหทัยใจของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเข้าไปแทน³⁸

- 41 รวมความว่า บัดนี้ ความแตกต่างในสิ่งต่างๆ เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้ว ดังนั้นเมื่อคนเดินทางเพ่งมองไปยังที่ที่ปรากฏ--กล่าวคือ เมื่อเขาคิดว่าเป็นแค่กระจก เขาจึงเห็นสีเหลืองสีแดงและสีขาว ดังนั้น ความขัดแย้งนี้จึงเกิดขึ้นทั่วไปในหมู่มนุษย์ ผงฝุ่นอันมืดครึ้มจากคนที่ถูกกีดกันอยู่ในขอบเขตจำกัดจึงได้ปกคลุมโลกไว้ ส่วนคนอื่นเพ่งดูรัศมีของแสงนั้น ในขณะที่บางคนได้ดื่มน้ำอมฤตแห่งความเป็นเอกภาพและไม่เห็นสิ่งอื่นใดนอกจากดวงอาทิตย์ดวงนั้น
- 42 เนื่องจากคนเดินทางเดินอยู่ในเส้นทางสามระดับชั้นที่มีความแตกต่างกัน ความเข้าใจและการใช้คำพูดของพวกเขาจึงแตกต่างกันไปด้วย ด้วยเหตุนี้ สัญญาณแห่งความขัดแย้งจึงปรากฏให้เห็นในโลกตลอดมา ทั้งนี้เพราะคนที่มีระดับความเชื่อในความเป็นเอกภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้าของก็พูดเกี่ยวกับแสดวงของความเป็น

³⁷ พระศาสดาโมฮัมหมัด

³⁸ รุมี

เอกภาพ บางคนสะดุดหยุดอยู่กับขีดจำกัดเกี่ยวกับเกณฑ์กำหนด และบางคนติดอยู่ที่การแบ่งระดับอัตรา ในขณะที่คนอื่นๆ ถูกบดบังอย่างมิดมิด ด้วยเหตุนี้ในทุกยุคและในทุกวัฏจักร อวิญญาณชนในยุคหนึ่งๆ ที่มีได้รับส่วนแบ่งจากรัศมีอันงดงามแห่งพระผู้เป็นเจ้าจึงอ้างสิทธิบางประการและได้สร้างความเดือดร้อนแก่ปวงชนที่เชื่อในมหาสมุทรแห่งความเป็นเอกภาพ ทั้งๆ ที่ผู้เบาปัญญาเหล่านั้นแหละที่สมควรได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจที่พวกเขาถือขึ้น " หากพระผู้เป็นเจ้าทรงทรงเห็นว่าน่าจะลงโทษมนุษย์ที่กระทำการที่วิปริตเหล่านั้น พระองค์ก็จะมิทรงปล่อยให้สิ่งทีเคลื่อนไหวได้เหลืออยู่บนโลกนี้เลย! แต่เนื่องจากมีเวลาที่กำหนดไว้ พระองค์จึงทรงยอมผ่อนผันโทษแก่พวกเขา " ³⁹

43 ดูกร ภราดร! หัวใจที่บริสุทธิ์เปรียบประดุจดังกระจกเงา จงทำความสะอาดกระจกนั้นด้วยเครื่องขัดเงาแห่งความรักให้ปลอดจากทุกสิ่งทุกอย่างเว้นไว้แต่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อว่าดวงอาทิตย์อันแท้จริงจะได้ฉายอยู่ภายในหัวใจนั้นและจะขึ้นทุกอรุณรุ่งตราบสว่างนิรันดร์ จากนั้นท่านก็จะได้เห็นความหมายอย่างชัดเจนของพระวณะที่ทรงตรัสไว้ว่า " นอกจากหัวใจของคนรับใช้ที่วางใจในเราแล้วโลกและสวรรค์ไม่สามารถจุเราได้ " ⁴⁰ แล้วท่านก็จะกุมชีวิตของตนไว้ในมือของตัวเอง และ เผ้ารอเวลา ไม่ว่าจะนานแสนนานเพียงใดก็ตามเพื่อที่จะมอบชีวิตจิตใจนั้นแด่พระผู้เป็นที่รักยิ่งพระองค์ใหม่ที่เพิ่งได้ค้นพบ

44 เมื่อใดก็ตามที่แสงแห่งการเปิดเผยพระธรรมของกษัตริย์แห่งความเป็นเอกภาพฉายลงบนบัลลังก์แห่งหัวใจและวิญญาณ แสงของพระองค์ก็จะปรากฏให้เห็นตามแขนขาและอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ณ เวลานี้เองที่ความลึกลับซับซ้อนแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีอันเกริกเกียรติคุณของพระผู้ซึ่งเป็นสมบัติที่แฝงเร้นได้เปล่งประกายออกมาจากความมืดว่า " คนรับใช้ถูกดึงดูดเข้ามาหาเราขณะที่เขาสวดมนต์จนกระทั่งเราตอบเขา และเมื่อเราตอบแล้ว เขาก็กลายเป็นหูที่เขาได้ยิน " ⁴¹ ทั้งนี้เพราะผู้เป็นเจ้านายของบ้านได้ปรากฏองค์ภายในบ้านของพระองค์ และแล้วเสาของที่พักอาศัยนั้นก็ส่องเป็นประกายด้วยแสงของพระองค์ และเนื่องมาจากปฏิบัติการณ์และผลนั้นมาจากพระผู้ทรงพระราชทานแสงสว่างดังนั้นทั้งหมดจึงเคลื่อนตามพระองค์และลุกขึ้นด้วยพระประสงค์ของพระองค์ นี้คือต้นน้ำที่คนซึ่งอยู่ใกล้พระองค์ได้ดื่ม ดังที่ทรงตรัสไว้ว่า " แหล่งน้ำที่ผู้ซึ่งเข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้าจะได้ดื่ม.. " ⁴²

45 อย่างไรก็ตาม ขออย่าได้มีใครตีความหมายพระวณะเหล่านี้เป็นนัยว่ามีการเกิดใหม่หรือมีการลงมาจากภพต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้าสู่ระดับต่างๆ ของสิ่งสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งยังไม่ควรชักนำให้พระคุณท่านคล้อยตามการแปลความหมายผิดๆ เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะสารัตถะของพระผู้เป็นเจ้าทรงความ

³⁹ พระคัมภีร์กรอาน 16:61

⁴⁰ ฮะดีษ

⁴¹ ฮะดีษ

⁴² พระคัมภีร์กรอาน 83:28

ศักดิ์สิทธิ์เหนือกว่าการขึ้นและลงใดๆ สูงเกินกว่าการเข้าหรือออก พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงความสูงส่งกว่าคุณลักษณะของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างสรรค์เป็นล้นพ้นและจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป ไม่เคยมีใครรู้จักพระองค์ ไม่เคยมีผู้ใดหยั่งถึงคุณลักษณะแห่งภาวะการมีอยู่ของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในการบรรลุผ่านทางศาสนาทุกคนต่างเดินพลัดหลงในหุบเขาแห่งความรู้เรื่องเกี่ยวกับพระองค์ นักบุญทุกคนต่างงุนงงเมื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับสารัตถะของพระองค์ พระองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์เกินความเข้าใจของนักปราชญ์ ทรงความรู้เหนือคนที่ฉลาดหลักแหลม ใดๆ! "หนทางถูกปิดกั้นและการแสวงหาทั้งหมดถูกปฏิเสธ ข้อพิสูจน์ของพระองค์คือสัญญาณของพระองค์ การมีอยู่ของพระองค์คือพยานหลักฐานของพระองค์"⁴³

46 ดังนั้น คนรักแห่งพระพักตร์ของพระผู้เป็นที่รักจึงกล่าวว่า : " ข้าแต่พระผู้ซึ่งแก่นแท้ของพระองค์เท่านั้นที่นำทางไปสู่สารัตถะของพระองค์ พระผู้ซึ่งทรงก้าวพ้นความคล้ายคลึงใดๆ กับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างสรรค์ขึ้นมา"⁴⁴ เป็นไปได้อย่างไรที่ความไม่มีอะไรเลยจะห่อหุ้มเข้าจู่โจมในสนามอันเป็นอมตะ เป็นไปได้อย่างไรที่เงาซึ่งผ่านเพียงชั่วแล่นจะไปถึงดวงตะวันอันเป็นนิรันดร์? พระผู้เป็นมิตรพระองค์นั้นทรงตรัสว่า "หากมิใช่เพื่อพระองค์แล้ว เราก็จะมีได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์" และพระผู้เป็นที่รักยิ่งทรงพระดำรัสพาดพิงเป็นนัยว่า "จะไม่ได้เข้าใกล้พระองค์ยิ่งกว่านี้ และมิได้เข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ด้วย"⁴⁵

47 จริงๆ แล้ว ที่อ้างอิงถึงระดับความรู้ของผู้เข้าถึงรหัสยภาวะนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้แห่งแสงรัศมีอันสว่าง โชติช่วงของดวงตะวันแห่งสัจจะที่สองสะท้อนอยู่ในกระจกเงาต่างๆ รัศมีของแสงนั้นปรากฏอยู่ในหัวใจแต่ก็ยังถูกซ่อนไว้ภายใต้ม่านแห่งความเห็นแก่ตัวและกิเลสทางโลก เสมือนดังเทียนที่อยู่ภายในตะเกียง เหล็กต่อเมื่อยกครอบตะเกียงขึ้นแสงสว่างของเทียนก็จะสาดส่องออกมา

48 ในทำนองเดียวกัน เมื่อท่านลอกม่านลวงตาออกจากพื้นผิวของหัวใจของท่าน แสงแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันก็จะฉายปรากฏออกมา

49 จึงเป็นที่ชัดเจนว่าแม้กระทั่งแสงก็ไม่ขึ้นอยู่กับ การเข้าหรือออก แล้วการไม่เข้าหรือออกของแสงแห่งสารัตถะและความเร้นลับของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่เฝ้ารอกลับมา นานนั้นจะยังไม่ขึ้นไปกว่านั้นหรือ ดูกร ภราดรของเรา จงพิจารณาด้วยใจที่มุ่งหาข้อเท็จจริง ด้วยการไม่กระทำตามอย่างไม่ลืมหูลืมตา คนเดินทางที่แท้จริงจะไม่ยอมถูกขวางด้วยคำพูดหน่วงเหนี่ยว หรือหวาดหวั่นกับคำพูดที่แฝงนัยเพื่อครอบงำ

⁴³ ฮะดีษ

⁴⁴ จากบทสวดมนต์ของพระอิหม่าม อาลี

⁴⁵ อ้างอิง "หากมิใช่เพื่อพระองค์" ถึงฮะดีษ 26 "เราก็จะมีได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์" กล่าวเป็นนัยถึงบทอธิษฐานที่ทรง

ลิขิตโดยพระศาสดาโมฮัมหมัดตอนที่ว่า " ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เรามิได้รู้จักพระองค์อย่างที่พระองค์ควรจะเป็นที่รู้จัก " หรือ "ไม่ได้เข้าใกล้พระองค์ยิ่งกว่านี้" พระคัมภีร์กุรอาน 53:9

มานจะกันคนรักจากบุคคลที่เขารักได้อย่างไร
ในเมื่อกำแพงของอเล็กซานเดอร์ก็ยังไม่สามารถพรากพวกเขา
ออกจากกันได้? ⁴⁶

- 50 ความลับมีมากมาย และคนแปลกหน้ามีจำนวนมหาศาลจนนับไม่ถ้วน ปริมาตร
ความจุใดก็ไม่มากพอที่จะรองรับความเร้นลับของพระผู้ทรงเป็นที่รักได้ และ
ไม่สามารถนำมาเขียนให้จบในหน้ากระดาษเหล่านี้ ทั้งๆ ที่ความเร้นลับนั้นมีแค่
เพียงคำเดียว และสัญลักษณ์ก็มีไม่มากกว่าหนึ่ง “ ความรู้คือจุดๆ เดียวที่คน
เขล่านำไปเสริมเพิ่มเติม” ⁴⁷
- 51 จึงอนุมานจากความแตกต่างของทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในโลกได้ว่า แม้ว่าภพ
ต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้าของจะมีจำนวนอสงไขย บ้างก็ว่ามีสี่ภพ ซึ่งได้แก่ ภพแห่ง
เวลาซึ่งมีทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ภพแห่งช่วงเวลาซึ่งมีจุดเริ่มต้นแต่จุดสิ้นสุด
ไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจน ภพแห่งการถือกำเนิดของโลกแห่งความเป็นจริงซึ่งไม่
เห็นจุดกำเนิดแต่รู้จุดสิ้นสุด และโลกอันเป็นนิรันดร์ซึ่งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดไม่
ปรากฏให้เห็น แม้ว่าจะมีถ้อยแถลงมากมายหลายหลากเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้
แต่การอธิบายอย่างลงลึกในรายละเอียดจะทำให้เกิดความอ่อนล้า ดังนั้น
บางคนจึงกล่าวว่าโลกแห่งความเป็นอมตะไม่มีทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด และได้
เทียบว่าโลกแห่งความเป็นอมตะกับสารตตะที่มองไม่เห็น เข้าถึงมิได้และ
ไม่สามารถเป็นที่ล่วงรู้ได้ บางคนเรียกภพเหล่านี้ว่าราชสำนักในสถานวิมาน
อาณาจักรแห่งสรวงสวรรค์ พระราชอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของและภพแห่ง
ภาวะความเป็นอยู่ที่ต้องตาย
- 52 อนึ่ง กล่าวกันว่าเส้นทางแห่งความรักมีสี่สาย คือ จากสิ่งสร้างสรรค์สู่พระผู้ทรง
เที่ยงแท้พระองค์เดียวนั้น จากพระผู้ทรงเที่ยงแท้พระองค์เดียวนั้นไปสู่สิ่ง
สร้างสรรค์ จากสิ่งสร้างสรรค์สู่สิ่งสร้างสรรค์ และจากพระผู้ทรงเที่ยงแท้พระองค์
เดียวนั้นสู่พระผู้ทรงเที่ยงแท้ผู้ทรงเป็นพระองค์เดียวกันั้น
- 53 มีคำที่กล่าวไว้มากมายในกาลก่อนโดยนักปราชญ์ราชบัณฑิตและผู้มีสัมพัศ
พิเศษที่สามารถเข้าถึงภาวะความเป็นจริง ที่เรายังมิได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้
เนื่องจากว่าเราไม่ประสงค์จะอ้างสิ่งที่พูดกันมานับแต่อดีตอย่างยืดยาว ทั้งนี้
เพราะการหยิบยกคำของผู้อื่นมากล่าวอ้างนั้นจำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้มิใช่
จากพรสวรรค์ นิสัยหรือประเพณีที่คนทำตามและธรรมเนียมปฏิบัติของผู้คงแก่
เรียนยังไม่เป็นไปตามคำกล่าวมากมายหลายประการที่เราหยิบยกมาอ้างอิง ณ
ที่นี้ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องเหล่านี้ก็มีได้อยู่ในขอบข่ายของสารฉบับนี้ การที่เราไม่

⁴⁶ ซะดี (มีชีวิตอยู่ระหว่างปี พ.ศ. 1756-1835 (ค.ศ.1213-1292) ผู้ประพันธ์หนังสือชื่อ โกลเลสตัน และบทกวีเล่มอื่นๆ

⁴⁷ ฮะดีษ

เต็มใจที่จะอธิบายคำที่กล่าวกันนับแต่กาลก่อนเหล่านั้นมิใช่เพราะต้องการแสดงความทะนงตน หากแต่เพื่อแสดงออกซึ่งปรัชญาและให้เห็นความเมตตากรุณา

ถ้าเคซร์ทำให้เรืออัปปางในทะเล

มีสิ่งที่ถูกต้องนับพันประการที่ซ่อนอยู่ในความผิดพลาดนี้⁴⁸

- 54 อีกนัยหนึ่ง คนรับใช้คนนี้เห็นว่าตนเองคือผู้สาบสูญเหมือนไร่ซึ่งการดำรงอยู่แม้เมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคลอันเป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้า และจะยิ่งสูญสิ้นเพียงใดเมื่อได้อยู่ในบรรดาผู้เคร่งครัดศรัทธาของพระองค์ ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นนาย พระผู้ทรงสูงส่งที่สุด! นอกจากนี้ จุดมุ่งหมายของเรามีมิใช่เพื่ออธิบายเกี่ยวกับระดับชั้นของคนเดินทาง ทั้งยังไม่ประสงค์จะเริ่มแย้งกับคำกล่าวของบรรดาผู้ที่เชื่อในรหัสยภาวะที่เพียรพยายามเข้าถึงภาวะความจริง
- 55 แม้ว่าจะได้ให้ตัวอย่างย่อยๆ เกี่ยวกับการเริ่มและการสิ้นสุดลงของสัมพัทธภาพทางโลก ซึ่งเป็นโลกที่มีเงื่อนไขแล้ว อย่างไรก็ตาม เพื่อจะให้เห็นความหมายเต็มที่ อย่างชัดเจน จึงได้สาธิตเพิ่มเติมในช่วงนี้ ตัวอย่างเช่น ถ้าพระคุณท่านพินิจพิจารณาในตัวของตนเองก็จะพบว่า ท่านสัมพันธ์กับบุตรของท่านเป็นลำดับแรก ลำดับสุดท้ายคือกับบิดาของท่าน เท่าที่ปรากฏให้เห็นภายนอก ท่านกล่าวถึงการปรากฏของอำนาจในอาณาจักรแห่งการสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า ส่วนภายในนั้นท่านเปิดเผยให้เห็นความเร้นลับที่ซ่อนอยู่ซึ่งก็คือความวางใจที่พระผู้เป็นเจ้าทรงฝากไว้ในท่าน ด้วยประการฉะนี้ การจัดลำดับแรกและท้ายสุด การแสดงออกที่เห็นภายนอกและความรู้สึกภายในตามหลักเหตุผลที่อ้างอิงจึงเป็นความจริงสำหรับท่าน เพราะสภาวะทั้งสี่เหล่านี้ของท่านทำให้ท่านเข้าใจสภาวะทั้งสี่ของพระผู้เป็นเจ้าได้ และแล้วนกในดิงเกลแห่งหัวใจของท่านซึ่งกำลังร้องบนกิ่งดอกไม้ออกของพฤกษาแห่งการเป็นอยู่ที่มองเห็นและมองไม่เห็นจะได้ส่งเสียงว่า : “พระองค์คือพระผู้ที่ทรงเป็นทั้งองค์แรกและองค์สุดท้าย เป็นพระผู้ที่ทั้งทรงให้เห็นและทั้งทรงแฝงเร้นอยู่”⁴⁹
- 56 ถ้อยแถลงนี้เขียนในขอบเขตที่สัมพันธ์กับสิ่งอื่น หาไม่แล้ว บรรดาผู้ที่เดินข้ามแต่อย่างก้าวเดียวแล้วผ่านโลกแห่งสัมพัทธภาพภายใต้เงื่อนไขสู่การได้เข้าพำนักอยู่ในราชสำนักแห่งอำนาจปกครองโดยเอกเทศและได้ปักกระโจมในอาณาจักรแห่งอำนาจและการบัญชาการเด็ดขาด แล้วได้เผาสัมพัทธภาพนี้ให้มอดไหม้ไปด้วยไฟประกายเดี่ยวพร้อมกับลบล้างถ้อยคำเหล่านี้ด้วยน้ำค้างแคหยาดเดียว และแล้วเขาเหล่านั้นก็ว่ายอยู่ในทะเลแห่งจิตวิญญาณและได้เห็นสุบรรยาศแห่งแสงอันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเป็นดังนี้แล้ว สิ่งที่เป็นอยู่จะใช้คำอะไรในระดับชั้น

⁴⁸ รุมี อ้างอิงจาก พระคัมภีร์กุรอ่าน 18:71

⁴⁹ พระคัมภีร์กุรอ่าน 57:3

อย่างเช่นคำว่า “ลำดับแรก” และ “ลำดับท้ายสุด” หรือคำอื่นนอกเหนือจากนี้มาใช้กล่าวหรือพรรณนา? ถ้าพิจารณาในขอบเขตที่กล่าวมานี้ ลำดับแรกก็เหมือนกับลำดับท้ายสุด และ ลำดับท้ายสุดก็เหมือนกับลำดับแรก

จงสร้างเปลวเพลิงแห่งความรักของเจ้าในจิตวิญญาณของเจ้า
และเผาความคิดและถ้อยคำทั้งหมด ⁵⁰

- 57 โอ เพื่อนของเรา จงมองดูตนเอง หากท่านมิได้กลายเป็นบิดาหรือให้กำเนิดบุตรแล้ว ท่านก็จะไม่เข้าใจถ้อยคำเหล่านี้ บัดนี้ จงลืมหอกเขาไปให้หมด เพื่อที่ท่านอาจจะได้เรียนรู้จากปรมาจารย์แห่งความรักในสถานที่เรียนแห่งความเป็นเอกภาพแห่งสวรรค์ จะได้กลับคืนสู่พระผู้เป็นเจ้า และละทิ้งดินแดนที่ไม่มีสภาพความเป็นจริง เพื่อท่านจะได้เข้าถึงฐานานุรูปที่แท้ของตน และได้อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของพฤกษาแห่งความรู้
- 58 โอ เจ้าผู้เป็นที่รัก! จงทำให้ตนเองยากไร้ เพื่อที่ท่านจะได้เข้าสู่ราชสำนักแห่งความร่ำรวยอันสูงส่ง และจงอ่อนน้อมถ่อมตนเพื่อท่านจะได้ดื่มจากลำธารแห่งความรู้โรจน์และจะเข้าใจความหมายของบทกวีที่ท่านถกถามนี้ได้อย่างสมบูรณ์
- 59 ดังนั้น จึงชัดเจนว่า การเข้าสู่ระดับในชั้นเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการบรรลุถึงของคนเดินทาง ในทุกเมืองเขาจะเห็นโลก ในทุกหุบเขา เขาเข้าไปถึงน้ำพุ เขาได้ยินเสียงเพลงในทุกทุ่งหญ้า แต่นกเหี่ยวจากสรวงสวรรค์แห่งความลึกลับมีเพลงสวดสดุดีทางจิตวิญญาณอันไพเราะหลายบทอยู่ในอก และสกุณาชาวเปอร์เซียเก็บรักษาบทกวีสำหรับร้องเป็นเพลงภาษาอาหรับอันไพเราะหลายบทไว้จิตวิญญาณของเขา แต่บทกวีเหล่านั้นถูกซ่อนไว้และจะยังคงถูกซ่อนอยู่

ถ้าเราพูดออกไป จิตใจของคนจำนวนมากจะแตกเป็นเสี่ยงๆ
และถ้าเราเขียนออกมา ปากกาหลายด้ามก็จะหัก ⁵¹

- 60 สันติจงมีแต่ผู้ที่ตัดสินใจเดินตามทางอันสูงส่งนี้และเดินตามพระผู้ทรงเที่ยงแท้พระองค์นั้นด้วยด้วยแสงแห่งการนำทาง
- 61 หลังจากที่เดินข้ามระดับสูงเทียมสวรรค์ชั้นฟ้าแล้ว เขาก็จะเข้าสู่หุบเขาแห่งความสันโดษ ในหุบเขานี้ เขารู้สึกได้ถึงสายลมแห่งความพอใจจากสถานวิมานที่พัฒมาจากระดับจิตวิญญาณ เขาเฝ้ามานแห่งความปรารถนาในสิ่งต่างๆ ทิ้งไปและด้วยตาภายในและสายตาภายนอก เขาได้เห็นภายในและภายนอกของทุก

⁵⁰ รุมี

⁵¹ พุทธสังคัมภีร์พระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งขณะนั้นพระองค์ยังมีได้ทรงประกาศการตรัสรู้ของพระองค์

สิ่งในยุคนั้นที่ทรงดำรัสถึงว่า: “พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระราชทานทดแทนทุกคนจากพระกรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์”⁵² ความเศร้าโศกของเขาถูกเปลี่ยนเป็นความสุขสำราญ ความเจ็บปวดรวดร้าวถูกเปลี่ยนเป็นความสุขหรรษา ความหดหู่และความตรมใจถูกแทนที่ด้วยความปีติยินดีและความปลาบปลื้มใจ

- 62 แม้จากภายนอกดูเหมือนกับว่าคนเดินทางในหุบเขานี้จะนอนกลางดินกินกลางทราย แต่ภายในของพวกเขากลับมีบัลลังก์ที่มีความหมายรหัสสภาวะอันลึกลับอันสูงส่งตั้งตระหง่านอยู่ พวกเขาได้รับส่วนบุญอันมิรู้สิ้นจากสวรรค์และดื่มน้ำอมฤตแห่งจิตวิญญาณอันเลิศรส
- 63 ชิวหาของเราไม่สามารถพรรณนาหุบเขาหังสามนี้ได้ คำพูดติดขัดและปากกาก็ไม่ก้าวเข้าไปยังอาณาบริเวณนี้ น้ำหมึกที่แห้งคร่ำเยื่อในสภาวะเหล่านี้ นกในตึ๊งเกลแห่งหัวใจมีบทเพลงและความลับอื่นๆ ที่กระตุ้นหัวใจ ทำให้จิตวิญญาณเสี่ยงดังอีกทีก็ครีโกโครม แต่ความลับแห่งความหมายภายในถูกกระซิบ

จากหัวใจถึงหัวใจ ไช้ความจากอกถึงอกเท่านั้น
บอกความบรมสุขของบรรดาผู้รู้เกี่ยวกับการเข้าถึงอาณาบริเวณนี้
ใจถึงใจเท่านั้นเป็นความสุขสำราญอันเปี่ยมล้นที่ไม่มีผู้แสวงหา
คนใดสามารถ สงผ่าน ไม่มีผู้ถือหมายคนใดกล้าส่งมอบ⁵³

ความอ่อนแอของเราทำให้มีหลายเรื่องที่ยังไม่ได้บอกกล่าว
เพราะถ้อยคำของเราไม่สามารถประเมินพวกเขาและความ
พยายามทุกทางของเราก็ตัดขัด⁵⁴

- 64 ดุกร สหาย ท่านจะยังไม่เคยได้ลิ้มน้ำอมฤตอันเป็นอมตะในหุบเขานี้จนกว่าท่านจะได้เข้าไปสู่อุทยานที่มีความหมายภายในนั้น หากท่านได้ลิ้มรสนั้นแล้วท่านก็จะหันหลังให้กับทั้งหมดและดื่มจากถ้วยแห่งความสิ้นโทษ ท่านจะปลดตนเองออกจากทุกสิ่งแล้วผูกมัดตนเองไว้กับพระองค์ และมอบกายถวายวิญญาณเป็นพลีบนหนทางของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในอาณาจักรนี้ไม่มี “สิ่งอื่นใดทั้งหมด” ที่ต้องลิ้ม “พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ตามลำพัง ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์”⁵⁵ เพราะในระดับขั้นนี้ คนเดินทางเห็นความงามของพระผู้ทรงเป็นมิตรในทุกสิ่งทุกอย่าง เขาเห็นพระพักตร์ของพระผู้เป็นที่รักในไฟ เขาเห็นความลับแห่งความเป็นจริงในภาพลวงตา เขาไขปริศนาแห่งสารัตถะด้วยการ

⁵² พระคัมภีร์กรอาน 4:130

⁵³ อีตดา

⁵⁴ เอ็บบัน ฟาร์ดี (มีชีวิตอยู่ระหว่างปี พ.ศ 1724-1778 (ค.ศ 1181-1235)

⁵⁵ ฮะดีษ

อ่านจากคุณลักษณะ เพราะเขาได้เฝ้ามานทั้งหมดไปแล้วกับการทอดถอนใจของเขา และได้กำจัดสิ่งที่ปกปิดด้วยการขายตามองแค่ครั้งเดียว เขาเพ่งดูสิ่งสร้างสรรค์ใหม่ด้วยสายตาด้านเนียบแหลม และด้วยหัวใจที่โปร่งใสเขาเข้าใจในสิ่งที่แฝงอยู่ในความจริงอย่างลึกซึ้ง พระวณะที่ทรงตรัสว่า “ และในยุคนี้ เราจะทำให้สายตาของเจ้าแหลมคม” ⁵⁶ ย่อมเพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เห็นคำยืนยันและความเหมาะสมกับการอธิบายสภาวะนี้

- 65 หลังจากที่ได้เดินทางผ่านระดับขั้นแห่งความสับสนโศกแล้ว คนเดินทางก็จะมาถึงหุบเขาแห่งความพิศวง แล้วถูกโยนลงไปใต้มหาสมุทรแห่งความใหญ่โตโอ้อวด ความอัศจรรย์ใจของเขาเริ่มมีมากขึ้นทุกๆ ขณะบัดนี้เขาเห็นแล้วว่ารูปร่างของความมั่งคั่งที่ปรากฏคือตัวตนของความยากจน แก่นแห่งความเป็นอิสระที่แท้แล้วคือการปราศจากซึ่งอำนาจ ณ เวลานี้เขาตกตะลึงกับความงามของพระผู้ทรงความรู้โรจน์เหนือความรู้โรจน์ใดๆ แล้วเขาก็กลับมาเหนื่อยหน่ายกับชีวิตของตนเองอีก ต้นไม้แห่งความลึกลับถูกพายุหมุนแห่งความพิศวงกระชากรากไปก็ต้นแล้ว ก็คนแล้วที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง เพราะหุบเขานี้ทำให้คนเดินทางสับสน แม้ว่าในสายตาของเขาผู้ซึ่งได้มาถึงแล้วและได้เห็นสัญญาณที่ได้รับการยกย่องและเป็นที่รักยิ่งเช่นนี้ เขาเห็นโลกอันน่าพิศวงและสิ่งสร้างสรรค์ใหม่ทุกชั่วขณะจิต เห็นสิ่งที่ทำให้อัศจรรย์ใจหนึ่งสู่อื่นที่น่าอัศจรรย์ใจอีกหนึ่งแล้วก็ตาม กระนั้น เขาก็ยังสับสนจนหลงทางด้วยความสะพรึงในหัตถกรรมของพระผู้เป็นนายแห่งอำนาจปกครองสิ่งทั้งปวง
- 66 โอ ภราดร ที่จริงแล้วถ้าเราคิดพิจารณาสิ่งสร้างสรรค์แต่ละอย่าง เราก็จะพบปัญญาญาณอันเอกอนันต์อันสมบูรณ์และจะได้เรียนรู้ความจริงใหม่ๆ ที่น่าอัศจรรย์จำนวนอสงไขย หนึ่งในปรากฏการณ์ที่ได้รับการสร้างสรรค์นั้นคือความฝัน จงดูความลับจำนวนมากมายที่ถูกฝากฝังไว้ในความฝันว่ามีปรัชญาอันทรงคุณค่ามากแค่ไหน และภาพทั้งปวงที่ถูกซ่อนไว้ในฝันนั้นมากมายเพียงใด จงสังเกตว่าเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านนอนหลับอยู่ในที่พักออาศัยและประตูทั้งหมดก็ปิดอยู่ แต่ในแค่ชั่วขณะจิตท่านก็พบว่าตัวเองอยู่ในเมืองที่อยู่ห่างไกลเป็นที่ๆ ท่านเข้ามาถึงโดยมีต้องสาวเท้าหรือ โดยที่ร่างกายไม่เหนื่อยล้า โดยไม่ต้องใช้ตาท่านก็เห็น หูของท่านได้ยินโดยมิต้องใช้ความพยายาม ท่านพูดโดยมิต้องใช้ลิ้น และบางที หลังจากหลับไปท่านก็อาจจะได้เห็นสิ่งเดียวกันกับที่ท่านฝันในคืนนี้กลายเป็นจริงในโลกภายนอก
- 67 บัดนี้ มาถึงเรื่องการพิจารณาความรอบรู้หลายอย่างในความฝันซึ่งไม่มีผู้ใดเข้าใจความหมายของสภาพทางธรรมชาติที่แท้จริงได้นอกจากคนในหุบเขานี้ ประการแรกคือ ภาพที่ปราศจากตาหูแขนและลิ้นแต่คนก็สามารถนำมาใช้

⁵⁶ พระคัมภีร์กรอาน 50:21

ได้ทั้งหมดคือภพใด? ประการที่สองคือ เหตุใด ณ วันนี้ท่านจึงเห็นผลที่มาจากที่
ฝันเห็นในโลกในยามหลับเมื่อสิบปีที่ผ่านมาแล้วกลับเป็นจริงในโลกภายนอก?
จงพิจารณาความแตกต่างและความสลับที่ภพทั้งสองนี้ซ่อนอยู่ เพื่อว่าการได้รับ
คำรับรองจากพระผู้เป็นเจ้าของท่านช่วยให้ท่านได้ค้นพบความล้ำเลิศแห่งสวรรค์และ
ได้เข้าสู่ราชสำนักอันทรงความศักดิ์สิทธิ์

- 68 พระผู้เป็นเจ้าของท่าน พระผู้ทรงความสูงส่งได้ทรงจัดวางสัญญาณเหล่านี้ไว้ในตัวมนุษย์
แล้ว เพื่อว่าผู้ที่ใจยังไม่เปิดจะได้ไม่ปฏิเสธความสลับซับซ้อนของชีวิตหลัง
ความตาย ไม่ดูแคลนคำสัญญาที่ให้ไว้กับพวกเขาเพราะบางคนก็ยึดติดกับ
เหตุผลและปฏิเสธเหตุผลที่เขายังไม่เข้าใจ คนที่มีจิตใจอ่อนแอก็ยังไม่สามารถ
เข้าใจความเป็นจริงของสภาวะต่างๆ ที่เราได้กล่าวถึง มีแต่พระผู้ทรงปรีชาญาณ
ที่ครอบคลุมสรรพสวรรค์เท่านั้นที่สามารถเข้าใจได้

เหตุผลที่ไม่มีน้ำหนักจะตีความหมายโดยรวมของพระคัมภีร์
รอนทั้งเล่มได้อย่างไร
หรือว่า แมงมุมจะวางกับดักนกฟีนิกซ์ที่เส้นใยของมันกระนั้น
หรือ? ⁵⁷

- 69 สภาวะเหล่านี้เห็นได้ในหุบเขาแห่งความพิศวงและคนเดินทางก็แสวงหาให้มาก
ยิ่งไปกว่านั้นในทุกขณะโดยไม่รู้สึกรู้หาย ด้วยเหตุนี้ พระผู้เป็นนายแห่งลำดับ
แรกและระดับท้ายสุด ⁵⁸ จึงทรงกำหนดระดับการพิจารณาใคร่ครวญและทรง
แสดงความพิศวงด้วยการตรัสว่า: " ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ขอทรงทวีความ
อัศจรรย์ใจที่ข้าพเจ้ามีต่อพระองค์" ⁵⁹

- 70 ในทำนองเดียวกัน ให้คิดพิจารณาความสมบูรณ์แบบของการสร้างสรรค์มนุษย์
ตลอดจนระดับขั้นและสภาวะเหล่านี้ที่ถูกหุ้มห่อและถูกซ่อนไว้จากเขา

ท่านคิดว่ารูปทรงของท่านเล็กและอ่อนแอกระนั้นหรือ
ทั้งๆ ที่มีภพที่ยิ่งใหญ่กว่าถูกหุ้มห่ออยู่ในตัวของท่านเองนะ?

- 71 จากนั้นเราจะต้องเพียรพยายามทำลายสภาวะของสัตว์ จนกว่าความหมายของ
คำวามนุษย์ชาติจะแสดงปรากฏ

- 72 เฉกเช่นเดียวกันกับที่ โละมาน ผู้ซึ่งดื่มน้ำพุแห่งปัญญาและได้ลิ้มน้ำอมฤตแห่ง
ความเมตตาได้แสดงข้อพิสูจน์ให้ เนธาน ผู้เป็นบุตรชายได้เห็นระดับขั้นแห่ง
การฟื้นคืนชีพและการถึงแก่ความตายโดยยกความฝันให้เห็นเป็นตัวอย่าง เรื่อง

⁵⁷ ชันอาวี

⁵⁸ พระศาสดาโมฮัมหมัด

⁵⁹ ฮะดีษ

ที่คนรับใช้ที่ไม่มีความจริงผู้นี้มากมายมากแล้ว ณ ที่นี้ เพื่อให้เยาวชนคนที่เรียนเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้ที่มีอาวุธโสทางด้านการชี้แนะและลงวางแล้วซึ่งสิ่งทั้งปวงได้เป็นที่จดจำไปนาน โละมานกล่าวดังนี้ " ดูกร ผู้เป็นบุตร ถ้าเจ้าสามารถตื่นอยู่โดยไม่หลับได้ เจ้าก็จะไม่มีวันตาย และถ้าเจ้าไม่สามารถตื่นขึ้นหลังจากนอนหลับแล้ว เจ้าก็จะไม่สามารถฟื้นคืนจากความตายได้"

- 73 ดูกร สหาย หัวใจคือที่สถิตของความสลับอันเป็นนิรันดร์ จงอย่าให้เป็นที่อยู่ของความเพ้อฝันชั่วแล่น จงอย่ายอมสูญเสียสมบัติแห่งชีวิตอันมีค่าของท่านไปกับการหมกมุ่นอยู่กับโลกที่ผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ท่านมาจากโลกแห่งความศักดิ์สิทธิ์ จงอย่าผูกหัวใจไว้กับโลกนี้ ท่านอาศัยอยู่ในราชสำนักแห่งการกลับมาอยู่ร่วมกัน จงอย่าเลือกบ้านเกิดเมืองนอนที่สร้างจากขี้ฝุ่น
- 74 กล่าวโดยสรุปคือ การพรรณนาเกี่ยวกับระดับชั้นเหล่านี้ไม่มีวันสิ้นสุด แต่เนื่องจากประชากรในโลกก่อความผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความทุกข์ในยุคนี้ ดังนั้นคนรับใช้คนนี้จะไม่ประสงค์ที่จะกล่าวถึงต่อไป

เรื่องนี่ยังไม่จบและยังมีอีกที่ยังมิได้เปิดเผย
ดังนั้นจงให้อภัยแก่เรา เพราะความเหน้อยล้าได้มาเกาะกุมเราไว้

60

- 75 ปากกาส่งเสียงคร่ำครวญและน้ำหมึกหลังน้ำตา และแม่น้ำแห่งหัวใจเคลื่อนไหวไปตามคลื่นที่เป็นโลหิต"นอกเหนือจากสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงกำหนดให้เราแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะบังเกิดขึ้นกับเราได้" ⁶¹ ขอสันติจงมีแด่ผู้ที่เดินบนวิถีแห่งการนำทาง!
- 76 หลังจากที่ได้จนถึงยอดเขาแห่งความพิศวง คนเดินทางก็มาถึงหุบเขาแห่งความยากจนและความว่างเปล่าอย่างสมบูรณ์สภาวะนี้คือการตายจากอดีตและการได้อยู่ในพระผู้เป็นเจ้าของ โดยที่ตนเองมีสภาพยากจนแต่รำรวยอยู่กับพระผู้เป็นที่ยุติธรรม ความยากจนในที่นี้หมายถึง ขาดแคลนสิ่งสร้างสรรค์ทางโลกแต่รำรวยสิ่งที่เป็นของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของ เพราะเมื่อคนรักที่แท้จริงและเพื่อนที่อุทิศถวายตนได้ไปถึงที่ประทับของพระผู้เป็นที่ยรัก รัศมีแห่งความงามของพระผู้เป็นที่ยรักและเพลิงแห่งความรักที่อยู่ในหัวใจของคนรักจะจุดประกายสว่างโชติช่วงและเผาไหม้มานและสิ่งที่ห่อหุ้มทั้งหลายให้มลายไป ใช่แล้ว สิ่งทั้งหมดที่เรามี ไม่ว่าจะเป็นอวัยวะส่วนสำคัญที่สุดจนถึงผิวหนังจะถูกเผาไหม้จนไม่เหลือยกเว้นแต่พระผู้เป็นมิตรที่จะยังคงอยู่

⁶⁰ รุมี

⁶¹ พระคัมภีร์กรอาน 9:51

เมื่อคุณลักษณะของพระองค์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์มาแต่โบราณได้
เผยให้มีผลต่อไป

สิ่งที่เป็นคุณสมบัติทางโลกทั้งหมดของพระโมเสสก็ได้ถูกเผา⁶²

- 77 ใครก็ตามที่บรรลุถึงสภาวะนี้ จะได้รับการชำระล้างจากสิ่งที่เป็นของโลกนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าบรรดาผู้ที่มาถึงมหาสมุทรแห่งที่ประทับของพระองค์แล้วพบว่า ตนเองมิได้ครอบครองสิ่งที่มีความจำกัดตลอดจนสิ่งที่มีวันต้องเสื่อมสลายลงใน โลกนี้ไม่ว่าจะเป็นความมั่งคั่งร่ำรวยทางวัตถุหรือความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับโลก ก็จะต้องถือว่า การมิได้ครอบครองนั้นมิใช่เรื่องที่สลักสำคัญ ทั้งนี้เพราะสิ่งที่อยู่กับ สรรพสิ่งสร้างสรรคถูกความจำกัดในตนเองล้อมเขตไว้ ในขณะที่ส่วนเกี่ยวกับ พระผู้เป็นเจ้าของปลอดจากวงจำกัดเหล่านี้ ควรที่เราจะต้องพิจารณาพระวาทะ เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างลึกซึ้งเพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายอย่างชัดเจน “ที่จริงแล้ว ผู้มีธรรมจะตีความจากถ้อยคำที่ทำให้สงบที่น้ำพุการบูร”⁶³ ถ้าความหมายอันแท้จริง ของคำว่า “การบูร” เป็นที่รู้จักกัน เจตนาอันแท้จริงของเราก็จะเป็นที่ประจักษ์อย่าง ชัดเจน
- 78 สภาวะนี้ก็คือความยากจนดังที่กล่าวกันว่า “ความยากจนคือความรุ่งเรืองของ เรา”⁶⁴ ความยากจนภายในและภายนอกมีระดับชั้นมากมายและมีหลากหลาย ความหมายซึ่งเราคิดว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรากำลังกล่าวอยู่ ณ ที่นี้ ดังนั้น เราจึงได้แยกเรื่องนี้ไว้ในโอกาสอื่นๆ โดยให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระผู้ เป็นเจ้าและให้ขึ้นอยู่กับพระประสงค์และกำหนดการตกลงบันดาลโดยพระองค์
- 79 นี่คือระดับขั้นที่ความหลากหลายของสรรพสิ่งทั้งมวลมอดมลายหายไป ในคน เดินทาง และพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏจากความมืดที่เหนือขอบฟ้า แห่งนิรันดร์ แล้วความหมายของ “สรรพสิ่งทั้งหมดในโลกจะล่องลับไป คงเหลือ แต่พระพักตร์ของพระผู้เป็นนาย” ก็จะเป็นที่ประจักษ์แจ้ง⁶⁵
- 80 โอ้ สหาย จงฟังบทเพลงแห่งจิตวิญญาณด้วยหัวใจและวิญญาณ และจงสงวนไว้ เป็นของล้ำค่าประดุจดั่งดวงตาของท่านเอง ทั้งนี้เพราะพระปรีชาญาณจาก สวรรค์เหมือนกับฝนที่ตกในฤดูใบไม้ผลิที่จะไม่ตกบนผืนแผ่นดินแห่งหัวใจของ มนุษย์ไปตลอดกาล แต่โดยพระกรุณาธิคุณของพระผู้ทรงความเมตตากรุณา ต่อสิ่งทั้งมวล ฝนนั้นก็ไม่เคยหยุดตกและไม่เคยสงบนิ่ง กระนั้นส่วนของฝนก็ถูก จัดสรรในทุกยุคทุกสมัยตลอดมาพร้อมกับพระกรุณาธิคุณที่ทรงกำหนดให้ตาม เกณฑ์ “ และไม่มีสิ่งใดที่นั่นเลยยกเว้นเรากับคลังแห่งพระกรุณาธิคุณ และเราจะ

⁶² รومی

⁶³ พระคัมภีร์กรอาน 76:5

⁶⁴ ฮะดีษ

⁶⁵ พระคัมภีร์กรอาน 28:88

ไม่หลังลงมาให้ ยกเว้นแค่ตามขนาดที่กำหนดไว้เท่านั้น”⁶⁶ จริงๆ แล้ว เมฆแห่งพระเมตตาของพระผู้เป็นที่รักหลังลงในอุทยานแห่งจิตใจเท่านั้น และทรงพระราชทานพระกรุณานี้ในช่วงฤดูใบไม้ผลิเพียงฤดูเดียว ส่วนฤดูอื่นๆ ไม่มีส่วนได้รับพระกรุณาธิคุณจากสวรรค์วิมานนี้ ผืนดินอันแห้งแล้งก็ไม่มีส่วนได้รับของขวัญอันอุดมด้วยความเอื้ออาทรนี้

- 81 โอ้ ภราดร! ทะเลทุกแห่งเชื่อว่าจะมีไข่มุก ดอกไม้ไม่ได้แตกออกมาจากทุกกิ่งก้าน และมีไข่ว่านกในดิงเกลจะได้ร้องเพลงบนกิ่งก้านนั้น ดังนั้นก่อนที่นกในดิงเกลแห่งความลึกลับจะไปชุมนุมกันในอุทยานแห่งสวรรค์ และก่อนที่แสงรังสียามเช้าแห่งความหมายภายในออตตาจะกลับไปยังพระผู้เป็นดวงตะวันแห่งสัจจะ ท่านจงเพียรพยายามเพื่อว่าบางทีในโลกแห่งกองฝุ่นที่มีการเสื่อมสลายตายลงนี้ท่านจะได้กลิ่นหอมที่โชยมาจากสวนกุหลาบอันเป็นนิรันดร์และจะได้อยู่อาศัยในร่มเงาที่พักอาศัยของนครอันเป็นอมตะนี้ และเมื่อท่านได้บรรลุถึงระยะขั้นตอนสูงสุดในระดับความประเสริฐที่สูงส่งที่สุดแล้ว จากนั้นท่านก็จะได้เพ่งมองดูพระผู้เป็นที่รักยิ่งและจะสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่างจนหมดสิ้น

พระผู้เป็นปียมิตรเผยม่านที่ปิดบังออกแล้วและฉายแสงอันงดงาม
ของพระองค์ออกมา

ตามประตูและกำแพง ดูกร ผู้ที่ได้รับพระราชทานสายตา!⁶⁷

- 82 บัดนี้ ท่านได้ละทิ้งหยดน้ำแห่งชีวิตและได้ถูกดึงเข้ามาใกล้มหาสมุทรแห่งพระผู้เป็นที่รักยิ่ง นี่คือเป้าหมายที่ท่านเสาะแสวงหา ขอพระผู้เป็นเจ้าของโปรดให้ท่านได้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางนี้

- 83 ในนครนี้ แม้กระทั่งสิ่งบดบังแสงก็ถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ และมลายไปหมดสิ้น “นอกจากแสงสว่างแล้ว ไม่มีสิ่งใดปิดบังความงามของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์ไม่มีสิ่งปกคลุม มีแต่การเผยองค์ออกมา”⁶⁸ น่าแปลกที่เห็นพระผู้เป็นที่รักได้เสมือนดังเห็นดวงอาทิตย์ แต่กระนั้นก็ตาม คนที่ไม่เอาใจใส่ก็ยังติดตามหาสิ่งประดับที่ดูหรูหราแต่ไม่มีค่าและยังคงตามติดหากลุ่มแร่โลหะที่ไม่มีราคา ไขแล้ว ความแรงกล้าของการเปิดเผยของพระองค์ได้บดบังพระองค์ และการฉายรัศมีออกมาอย่างเต็มที่แล้วนั้นกลับซ่อนพระองค์เอาไว้

พระผู้ทรงเที่ยงแท้ทรงเปล่งรัศมีแรงกล้าประดุจดั่งแสงอาทิตย์
ตอนเที่ยง

แต่อนิจจา พระองค์ได้ทรงเสด็จมาถึงนครแห่งคนตาบอด!⁶⁹

⁶⁶ พระคัมภีร์กัวอ่าน 15:21

⁶⁷ ฮาฟีเฟ อีสฟาฮานี

⁶⁸ ฮะดีษ

⁶⁹ โดยรูมิ

- 84 ในหุบเขานี้ คนเดินทางก้าวข้ามระดับชั้นแห่ง “ความเป็นหนึ่งเดียวของการดำรงอยู่” และ “ความเป็นเอกภาพของการแสดงให้ปรากฏ” และเข้าถึงความเป็นเอกภาพที่ทรงความศักดิ์สิทธิ์เหนือสองสภาวะดังกล่าวมานี้⁷⁰ ความรู้สึกที่ปลื้มปีติเท่านั้นที่จะสามารถครอบคลุมประเด็นหลักนี้ได้โดยรวม มิใช่โดยใช้คำพูดหรือการการกล่าวอ้างเหตุผลใดๆ ใครก็ตามที่อยู่ระดับการเดินทางถึงขั้นนี้หรือได้สุดลมหายใจจากอุทยานแห่งนี้แล้วก็จะรู้ว่าเราพูดถึงที่ใด
- 85 ในการเดินทางทุกระดับคนเดินทางจะต้องไม่หลงออกไปจากกฎแม้เพียงเส้นยาแดงผ่าแปด เพราะจริงๆ แล้วนี่คือความลับแห่งมรรคและเป็นผลของพฤษชาแห่งสังฆธรรม ในทุกระดับชั้น เขาจะต้องยึดชายเสื้อแห่งความเชื่อฟังพระบัญญัติที่กำหนดไว้ให้ทุกคนปฏิบัติ และเกาะติดเชือกแห่งการหลีกเลี่ยงสิ่งต้องห้ามทั้งหมดไว้ให้แน่น เพื่อว่าเขาจะได้รับสวนจากถ้วยแห่งกฎและจะได้รับทราบความเร้นลับของสังฆธรรม
- 86 ถ้าคำพูดของคนรับใช้คนนี้ยังไม่เป็นที่เข้าใจ หรือนำไปสู่ความยุ่งเหยิงใจแล้ว ก็ควรต้องสอบถามเรื่องเดียวกันนี้อีกเพื่อว่าจะไม่มีความสงสัยค้างคาใจ แล้วความหมายก็จะเป็นที่กระจ่างแจ่มแจ้งดังรังสีของพระพักตร์ของพระผู้ทรงเป็นที่รักที่รุ่งขึ้นมาจาก “สภาวะแห่งความรุ่งโรจน์”⁷¹
- 87 ไม่สามารถเห็นการสิ้นสุดของการเดินทางในระดับเหล่านี้ในโลกที่ไม่มีความจริงยั่งยืน แต่สำหรับคนเดินทางที่ละวางแล้วซึ่งสิ่งทั้งปวง ถ้าการยืนยันที่มองไม่เห็นหลังลงมาให้ความมั่นใจแก่เขาและถ้าพระผู้คุ้มครองศาสนา⁷² ทรงช่วยเหลือเขา เขาก็จะสามารถเดินทางข้ามระดับชั้นทั้งเจ็ดนี้ได้ ในเจ็ดก้าว หรือถ้าจะพูดอีกอย่างคือแค่หายใจเข้าออกเจ็ดครั้ง หรือแค่จิตใจเดียวถ้าเป็นพระประสงค์และความปรารถนาของพระผู้เป็นเจ้าของ นี่คือ “เครื่องหมายแห่งพระกรุณาธิคุณที่ทรงพระราชทานให้คนรับใช้ที่พระองค์ทรงโปรด”⁷³
- 88 บรรดาผู้ที่เห็นสุแดนสวรรค์แห่งความเป็นหนึ่งและได้ไปถึงกันทะเลแห่งการละวางทุกสิ่งทุกอย่างได้ขบคิดวามครแห่งนี้ซึ่งเป็น-สภาวะแห่งการมีชีวิตในพระผู้เป็นเจ้าของ-คือสภาวะอันประเสริฐสูงสุดของผู้หยั่งรู้รหัสสภาวะซึ่งสามารถเข้าถึงภาวะความจริงหรือคุณค่าบางอย่าง ทั้งยังคิดว่าเขาได้มาจนสุดทางเข้าสู่บ้านเกิดเมืองนอนของคนรักที่ซื่อสัตย์แล้ว แต่สำหรับพระผู้ทรงเป็นความลับแห่งมหาสมุทรผู้ต้องเสื่อมสลายนี้ สภาวะนี้คือประตูแรกในใจกลางป้อม นั่นก็คือ

⁷⁰ อ้างถึงแนวความคิดของนิยายซูฟีเกี่ยวกับหลักการแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันของการดำรงอยู่ (ดูตอบปัญหาธรรมบางข้อ ของพระอัครบาทบา บทที่ 82)

⁷¹ พระคัมภีร์กรอ่าน 17:79 กล่าวถึงสถานะของพระผู้ทรงแสดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของให้ปรากฏ

⁷² “คำว่า พระผู้คุ้มครองศาสนา ในหุบเขาแห่งเจ็ด มิได้มีส่วนสัมพันธ์กับตำแหน่งท่านผู้พิทักษ์ศาสนาของศาสนาบาไฮ” (จากจดหมายฉบับลงวันที่ 8 มกราคม พ.ศ 2492 (ค.ศ 1949) เขียนในนามของท่านผู้พิทักษ์ศาสนา โชกิ เอฟเฟนดี)

⁷³ พระคัมภีร์กรอ่าน 2:90

เป็นด่านแรกของมนุษย์ที่จะได้เข้าสู่นครแห่งหัวใจซึ่งมีระยะสี่ขั้นตอน ซึ่งถ้าพบจิตวิญญาณดังกล่าวก็ต้องมีอรรถาธิบายกันอีก

ปากกาแตกเป็นเสียงในทันที
หน้ากระดาษก็ฉีกขาดเป็นสอง
เมื่อปากกาเข้าถึงจุดที่จะพรรณนา
ให้เห็นภาพระดับชั้นดังกล่าว ⁷⁴

89 โอ สหายของเรา คนทรมานจำนวนมากไล่ตามล่าละมั่งตัวนี้ในทะเลทรายแห่งความเป็นเอกภาพ นกอินทรีจำนวนมากไล่ตามจับนกในดิงเกลตัวนี้ในอุทยานแห่งนิรันดร์ นกกาที่ใจอาฆาตหลายตัวดักรอนกที่มาจากวิมานของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตัวนี้ และนายพรานที่มีใจริษยาแอบย่องตามกวางที่อยู่ในทุ่งหญ้าแห่งความรักตัวนี้

90 โอ ซิค! จงพยายามสร้างครอบแก้ว เพื่อว่าท่านอาจจะได้ใช้บังเปลวเพลิงนี้จากกระแสลมที่สวนมาปะทะ อย่างไรก็ตาม เปลวเพลิงนี้เฝ้าปรารถนาจะได้จุดติดอยู่ในตะเกียงของพระผู้เป็นนายและนายอยู่ในหีบเกษตรแห่งจิตวิญญาณ เพราะศิระที่เงยขึ้นมาจากความรักพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะต้องร่วงหล่นลงด้วยดาบอย่างแนนอนและชีวิตที่ลุกโชนด้วยเปลวเพลิงแห่งความถวิลหาจะถูกเผาให้ดับไปเป็นแน่ และแล้วหัวใจที่ซื่อสัตย์ต่อการระลึกถึงพระผู้เป็นที่รักก็จะแตกสลายอย่างแน่แท้ เป็นไปตามคำที่กล่าวไว้ดังนี้

จงอยู่อย่างปราศจากความรัก เพราะความสงบจากความรัก
คือความเศร้าโศกเสียใจทุกกลมหายใจเข้าออก
เริ่มก็มีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าว
ตอนมันจบก็มีแต่ความสูญเสีและความตาย ⁷⁵

ขอสันติจงมีแต่ผู้ที่ดำเนินตามคำชี้แนะนี้!

91 เราได้พิจารณา ⁷⁶ ความคิดแปลกใหม่เกี่ยวกับสัญลักษณ์นิยมในคำว่า “นกกระจอก” ของท่านแล้ว ดูเหมือนท่านมีความรู้ทุกอย่างสมเหตุผลเกี่ยวกับความจริงทางรหัสยภาวะ อย่างไรก็ตาม ในแต่ละอาณาจักรได้รับการจัดสรรตัวอักษรและความหมายประจำอาณาจักรนั้นๆ จริงๆ แล้ว คนเดินทางพบความลับในแต่ละชื่อและพบความลับในแต่ละตัวอักษร

⁷⁴ รุมี

⁷⁵ เฮิบเน ฟาร์ดี

⁷⁶ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงลิขิตต่อด้วยการแปลความหมายของอักษรภาษาเปอร์เซียห้าตัวซึ่งประกอบด้วยคำซึ่งแปลแล้วมีความหมายว่า “นกกระจอก” (กุนคริส)

- 92 ในความหมายหนึ่ง ตัวอักษรเหล่านี้บ่งบอกถึงสถานะแห่งความศักดิ์สิทธิ์ อักษรตัวแรกหมายถึง " จงปลดตนให้เป็นอิสระจากแรงกระตุ้นแห่งอัตตาแล้วจึงเข้าไปใกล้พระผู้เป็นนายของท่าน" อักษรตัวที่สองหมายถึง "นอกเหนือจากพระองค์แล้ว จงชำระตนเองให้บริสุทธิ์เพื่อว่าท่านจะได้อุทิศชีวิตของท่านเป็นพลีแด่พระองค์" อักษรตัวที่สามหมายถึง " จงถอยออกมาจากพระธรณีประตูแห่งความเป็นเอกของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเที่ยงแท้หากท่านยังยึดครองลักษณะประจำทางโลก" อักษรตัวที่สี่หมายถึง "จงขอบพระคุณพระผู้เป็นนายบนโลกของพระองค์เพื่อว่าพระองค์จะอวยพระพรแก่ท่านในสวรรค์ถึงแม้ว่า ในอาณาจักรแห่งความเป็นเอกภาพของพระองค์ วิมานของพระองค์บนสวรรค์ก็เหมือนกับของพระองค์บนโลก" อักษรตัวที่ห้าหมายถึง " จงปลดมานแห่งข้อจำกัดออกไปจากดวงตา เพราะว่าคุณจะได้เรียนรู้สิ่งที่ไม่รู้เกี่ยวกับสถานะแห่งความศักดิ์สิทธิ์"
- 93 หากท่านได้ยินทำนองเพลงของนกที่ไม่มีความจริงตัวนี้แล้ว ท่านก็คงจะแสวงหาถ้วยที่ไม่มีวันเสื่อมสลายและไม่มีวันตายใบนั้น และจะละทิ้งถ้วยที่ใช้ได้เพียงชั่วคราวช่วยยามและแตกสลายได้ทุกใบ ขอสันติจงมีแด่ผู้ที่ดำเนินรอยตามคำแนะนำนี้